

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!

Sokolské souzvuky

č. 6 – 7 - červen – červenec 2015.

Ročník 5.

*Jen dál! Čas nový nové chce mít činy,
den nový vzešel k nové práci nám, –
jet' sláva otců krásný šperk pro syny –
však kdo chceš ctěn být, dobud' cti si sám.*

(Jan Neruda)

25 let znovu spolu!

Obsah:

Úvodní slovo

Etika úcty k životu

Metodika

SokolGym 2015

Hra jako výchovný prostředek

Ranní rozvíčka pro seniory

Nejenom pohybem živ je sokol

600 let od kostnické hranice

Mistr Jan Hus a T.G. Masaryk

Cyrilometodějská tradice v českých zemích

Zborov - 2. července 1917

Velká výročí světové historie – dobytí Bastily

Všechno záleží na rodině – tchyně včera a dnes

Kalendárium – červen, červenec

A teď předbíhám čas....

Rok sokolské architektury – Valašské Meziříčí

Do diskuse – SokolGym, Máte slovo s M. Jílkovou,

Ještě k pořadům o financování sportu,

Není nad originalitu

Zprávy z žup a jednot

130 let Sokola v České Třebové

Sokol tehdy – Sokol dnes

Tyršův Děčín 2015

Jan Hus v Betlémské kapli

A ty si fakt myslíš, že to někdo čte?

Loučení, které bolí

Krajem Karoliny Světlé

Závěrečné slovo

Léto budiž pochváleno

Úvodní slovo

Etika úcty k životu

Prázdninové dvojčíslo je pro mne vždy něčím, co se trochu vymyká z běžné praxe. Mělo by postihnout fakta ne jednoho, ale hned dvou měsíců – příští – opět dvojčíslo – vyjde až prvního září. Sešlo se hodně materiálu – a myslím si důležitého a zajímavého materiálu – doufám, že si v době letních měsíců najdete dost času k přečtení. Sama se veřejně přiznávám, že se těším alespoň na částečný prázdninový oddech. Na březích modrého Jadranu bude čas nejen na odpočinek, plavání a výletování, ale také na poklidné přemýšlení, které každý z nás potřebuje. Někdy k řešení svých vlastních osobních problémů, ale možná i přemýšlení o hodnotách, které nám v dnešní uspěchané době jaksi unikají. Někdy jsme si toho vědomi, jindy nás před obtížná řešení postaví neočekávaná životní situace. V každém případě je třeba vyrovnat se sám se sebou, přijímat život takový, jaký je – ale nenechat sebou mávat. Život máme jen jeden a záleží pouze na nás, jak ho žijeme a jak ho chceme a budeme žít!

Stále častěji se setkáváme s jednoduchou myšlenkou, totiž že účel světí prostředky. Ale je to pravda? Jistě se při řešení všech problémů snažíme a musíme snažit o účelnost řešení – ale máme právo při tom používat i prostředky, které poškozují naše bližní? Můžeme lhát, podvádět, krást a třeba i zabíjet, když je to v náš prospěch a pomůže nám to dojít k cíli? Jsou zásady účelnosti vždy v souladu s jednoduchou etikou úcty k lidskému životu a k myšlenkám a idejím prověřeným časem a dlouhou existencí lidského rodu?

Tady možná někteří z čtenářů odhodí listy Souzvuků a pomyslí si: „Co nám to ta ženská tady vykládá, máme přece svých starostí dost!“ V podstatě budou mít pravdu, ale lepší se tak náš život tady na zemi, lepší se prostředí ve kterém žijeme, lepší se poměry, ve kterých žijí naše děti a jednou budou žít i děti našich dětí?

Východisko je asi pouze jedno: usilovat o lidskost, jen tak zmohutní v našem smýšlení síly, které působí ve směru v pravdě rozumného a účelného konání! Služme společnosti, ve které žijeme, ale neobětujme ji svou identitu, svoje právo na myšlení, rozhodování a zaujímání stanovisek. Žádejme od světa spravedlnost, ale ne takovou, kterou do světa vykřikují demagogové nejrůznějších směrů (nebo nesměrů!), ale spravedlnost, která respektuje hodnotu každé lidské existence. Základem práva je humanita!

„Konfrontujme zásady, názory a ideály kolektivity s humanitou. Tím jim dáváme rozumnou podobu, protože jen to, co je opravdu etické, je opravdu rozumné. Etika úcty k životu nám dává do rukou zbraň proti falešné etice a falešným ideálům. Avšak sílu užívat této zbraně máme jen potud, pokud každý z nás ve svém životě lidskost dodržuje. Teprve až bude mnoho takových lidí, kteří ve svých myšlenkách i skutcích budou humánně čelit skutečnosti, přestane být humanita sentimentální ideou a stane se kvasem smýšlení jednotlivců i společnosti, jímž má být!“ napsal Albert Schweitzer.

Tohle všechno není naprosto v rozporu se sokolskou myšlenkou bratrství a sounáležitosti mezi lidmi, naopak! Jen mějme odvahu stát se skutečně „lidmi“!

Jarina Žitná

Metodika

SokolGym 2015

Psáno bezprostředně po návratu z Tyršova domu, kde se akce konala. Kromě komponovaného programu velkých i malých pohybových skladeb, byla součástí celé akce celá řada programů pro veřejnost, kulturních vystoupení především folklorních, což mělo ukázat celou šíři sokolského programu. Možná, že tento program byl pojat až příliš velkoryse, protože některé workshopy nebyly obsazeny a musely být zrušeny – odhadnout účast veřejnosti na takových akcích vždy bude problematické.

Přemýšlím však teď a v duchu hodnotím to, co jsme mohli vidět na komponovaném večerním sobotním programu. Bylo to několik nových velkých skladeb připravovaných původně pro Sokolské Brno – to byly dvě ženské skladby „Pro radost“ a „Koncert“, dvě skladby pro světovou gymnastradu, která se letos koná v Helsinkách – brněnský „Zimní sen“ a pražské „Generations together“ a konečně skladba mužů, která byla připravena konkrétně pro tuto příležitost a vynikajícím způsobem spojovala nejpůsobivější a nejoblíbenější úryvky ze skladeb mužů poslední doby. Program pak byl doplněn vystoupením menších celků – moderní gymnastiky, silové akrobacie, cvičením se švihadly, které se ovšem v rámci moderního trendu muselo nazývat anglicky „rope skipping“, artistickými čísly tzv. nového cirkusu (zonglování, cvičení na šálách, ohnivé divadlo) a skladeb, ve kterých vystoupily menší celky cvičenců „Jsme kočky“ – dorostenky a „S úsměvem“, žákyně. Jako hosté vystoupili mistři Švýcarska ve skupinové gymnastice. Na vysoké šestidílné konstrukci s kruhy předvedli velmi působivou prezentaci cvičení na kruzích v hupu (což rozhodně není tradiční mužská gymnastická disciplína) – většinou byly v sestavách zařazeny visy vzadu, střemhlav, spousta výkrutů, salt a točů. Perfektní gymnastické sestavy předvedené buď postupně (následně) nebo synchronně a to v obou směrech hupu byly nádhernou podívanou plnou elegance, síly a pružnosti.

Dojem z celého programu byl násoben ještě slavnostním osvětlením tělocvičny a projekcí starých záznamů z výstavby budovy i ze sletů a dalších akcí. Zvláštním a působivým způsobem to ještě násobilo pocit kontinuity sokolské minulosti a přítomnosti. Slavili jsme přece 90 let Tyršova domu a 25 let nové společné práce po obnovení Sokola. Konferenciéři byli tentokrát na úrovni, slovo vystihovalo situaci.

Je nutno říci, že atmosféra byla, přes všechny překonané nesnáze, výborná, všichni byli spokojeni - bezpochyby to byla akce úspěšná.

I tak však teď přemýšlím a hodnotím, alespoň sama pro sebe – a jsem si vědoma, že se mnou nemusí všichni souhlasit. Nejsem tak docela přesvědčena o tom, že „cirkusová“ čísla by měla být ukázkou naší další cesty. Brala jsem je jako vítané zpestření programu, které posunulo celý program někam na pokraj „show“. Výkony byly dobře připravené a nacvičené s elegancí, vhodně doplňovaly program, ale mrzelo mne, že místo nich nebylo zařazeno více podiových skladeb z žup a jednot. Z různých akademií a ze soutěže v podiových vystoupeních víme, že jich máme dostatek a že mnohé jsou na skutečně vysoké úrovni.

Zamýšlela jsem se však také nad pohybovou vyspělostí našich cvičenců a cvičenek. Mám dojem, že tady nemůžeme - a rozhodně bychom neměli - být spokojeni. Pohybový projev mnoha cvičenců neodpovídá zamýšlené úrovni skladby. Začíná to špatným držetím těla – povolená ramena, kulatá záda, „lajdácké“ držení. To samo pak znemožňuje dostatečně

velký a přesný pohyb končetin, jejich pohyb vypadá (a je!) často izolovaně a nevychází z centra a pak nemá dostatečný rozsah, o přesnosti nemluvě! Požadavek „vznošeného“ držení a velkého propracovaného pohybu pomalu, ale jistě ustupuje do pozadí, bohužel! A to jsem ještě nemluvila o pohybové paměti a souladu s hudbou. U mladší generace padá hodně viny na školy a tělocvikáře – ono je totiž daleko snadnější hodit dětem míč než trvat na základní gymnastice jako na pohybovém základu pro všechny další sporty. Druhou „vinou“ je dnes obecně používaná reprodukce (často velmi kvalitní!) hudby. Nechce-li cvičitelka neustále hudbu zastavovat a opravovat pohyb (po pravdě to ani dost dobře nejde!), volí druhou eventualitu, jede na výkon, na kondici a každý si z toho vezme pouze to, čeho je sám schopen, co se mu líbí a nad správným provedením prvku nebo vazby prostě nemá čas uvažovat .

Seděla jsem na tribuně s bratrem Zedníkem a shodli jsme se na tom, že by byla třeba nějaká „škola pohybu“, ale jak to udělat? Těžko můžeme přijít do hodiny s lekcí třeba pohybu paží, procvičovat ho samostatně – to by byla nehynoucí otrava! Určitou cestu bych viděla v pravidelném zařazování dobře připravených pohybových vazeb do běžné průpravné části hodiny – a tu „nadřít“ tak, jak by měla skutečně vypadat a vytvořit tak pohybový stereotyp, který se stává majetkem cvičence. V loňském cvičebním roce jsem dokonce zařazovala do metodiky v Souzvučích kratoučkové pohybové etudy, které by pomohly při vytváření takových stereotypů a poctivě by také procvičovaly pohybovou paměť důležitou nejenom při nácvičku hromadných skladeb, ale i jinde v životě. Jestli je někdo využil, to nevím (ale teď mne napadlo, že mi někdo napsal, že jednu z etud cvičili na akademii – a s úspěchem. Jenže to byla asi čestná výjimka!)

Nácvik hromadných skladeb je rozhodně formou velmi systematickou, vyžaduje od cvičenců nejen zájem, ale také kázeň a pozornost, posiluje pohybovou paměť a nutí cvičence poslouchat hudbu (to se týká i těch, kteří mají hudební“hluch“ – i tam se totiž dá úspěšně pracovat!) Znamená to ovšem perfektní přípravu samotného cvičitele a pak naprosto pravidelné zařazování nácvičku, spojování nacvičených částí skladby do větších celků , vytváření zajímavých variací (ty by měly být ovšem součástí skladby!) – teprve, když cvičenec cvičí zcela automaticky a nemusí se zdržovat přemýšlením, co dál, teprve pak se dá říci, že skladbu umí a je schopen jí dát něco ze sebe, procítit ji. Ohromnou pomůckou je při tom, samozřejmě, výběr vhodné hudby, která cvičence inspiruje a žene vpřed.

Myslím si –a rozhodně nejsem sama –že o tom musíme uvažovat a snažit se vylepšit situaci a stávající úroveň. V současné praxi u žen už většinou nemůžeme nacvičovat v pravidelné cvičební hodině, protože je celá řada těch, které nácvičku odmítají a prostě by přestaly chodit – a to nejde, to si nemůžeme dovolit. Druhou stranou mince jsou zase cvičenky, které přijdou jenom tehdy, když se nacvičuje. Osobně si vůbec nedovedu představit, že se v některé skupině pouze celý rok nacvičuje a nedělá nic jiného. To musí být otrava ! Oba dva přístupy jsou špatné a způsobují nedostatečnou pohybovou vyspělost, která má za následek upadající kulturu pohybu projevující se v současnosti při provedení pohybových skladeb.

Měli bychom se také dobře zamyslet nad organizací a propagací podobných akcí. To je snad jediná, ale naprosto konkrétní výtku namířená proti organizátorům. Nevím, nakolik spolupracovaly jednotlivé odbory – náčelnictvo, odbor sportu a vzdělavatelé. Faktem však je, že propagace byla téměř nulová a to jak propagace vnitřní tak hlavně vnější. Kromě toho veškeré informace přicházely pozdě, doslova v poslední chvíli. Jenže v dnešní době potřebujeme vědět, co se připravuje s dostatečným předstihem , tak aby se podle toho daly předem seřadit a naplánovat akce v župách i soukromém životě cvičenců. Většinou nebydlíme v Praze a nejede nám každou chvíli tramvaj!

A to nejdůležitější – jistě nám záleží na mínění obecnostva, ale podstatou je spokojenost cvičenců, jejich pohoda, pocit, že nejsou pouze manipulovanou skupinou, ale spoluvůrci celé akce! A to, bohužel, bez včasných a kompletních informací pořadatelů nejde!

Takže – díky za SokolGym a těšme se do Brna i do Plzně, tam se nás sejde více – dobře se připravme !

Jarina Žitná, Sokol Liberec I.

Hra jako výchovný prostředek

Snad všichni pedagogové se shodují na poznatku, že hra je nejlepším výchovným prostředkem. Bohužel, i když už před třemi stoletími s tímto poznatkem přišel Komenský, musíme konstatovat, že děti si dnes daleko méně hrají – počet hřišť a volných plácků, kde si mohly samy spontánně hrát se zmenšuje, velká a udržovaná hřiště tuto možnost nedávají vůbec. Stále více se projevuje neblahý vliv pokračující civilizace, poskytující dětem především pasivní účast na hrách – televize, počítače atd. při kterých je omezen především přirozený styk a spolupráce v dětské partě. Přibývá sportovních diváků, ubývá aktivních sportovců.

Největší, i když možná trochu skrytou hodnotou her, je jejich spontánnost a podmanivost, hry mají velký význam pro regeneraci sil a odstranění běžných stresů, které dnes postihují i nejmladší generaci. Vyžadují aktivní úsilí hráčů, spolupráci, spojují individuality v jeden celek a nenásilnou formou posilují etické vlastnosti – poctivost, smysl pro fair play, obětavost, vytrvalost, odvahu, procvičují různé stránky lidské osobnosti – a to tak, že si to hráči většinou vůbec neuvědomují. Pedagog – cvičitel však musí mít na paměti také to, že při velkém úsilí a snaze po vítězství, se mohou objevovat i negativní, nežádoucí vlastnosti, jako je přehnaná ctižádost a úsilí o výhru za každou cenu. Proto v našich tělocvičnách, na hřištích, vycházkách i na táborech má právě cvičitel rozhodující úlohu – zajišťuje nejen bezpečnost a pořádek, ale především dodržování pravidel hry, kázeň a spolupráci družstev.

Nestačí – a v sokolské praxi by se nemělo stát – že cvičitel hodí dětem míč a nechá je samostatně si hrát. Všestranný hluboký vliv má jen hra řízená, kterou cvičitel pozorně sleduje, řídí, případně se jí i sám aktivně zúčastní.

Při přípravě herního programu určité skupiny je třeba si uvědomit věkové zvláštnosti a možnosti této skupiny, předem rozhodnout, co budou zařazené hry procvičovat a posilovat (rychlost, odrazovou sílu, obratnost, postřeh, sílu, ale i rozumové schopnosti – úsudek, kombinační smysl, paměť, schopnost dedukce atd.). Předem je také třeba připravit potřebné rekvizity, náčiní a konečně hru dětem perfektně a naprosto jednoznačně vysvětlit a určit pravidla. Kromě toho je třeba dohlédnout na rozdělení hráčů do přibližně stejně silných družstev a uhlídat, aby slabší a nešikovní hráči nebyli právě pro svou zhoršenou tělesnou schopnost při výběru do družstev diskriminováni. Spravedlivé soudcování je samozřejmou povinností.

Blíží se doba netrpělivě očekávaných prázdnin, připravujeme programy na tábory a zájezdy – říkává se, že „her není nikdy dost“! Tábory poskytují možnosti zařazení her dlouhodobých s určitou předem připravenou tematikou, která nenásilně motivuje účastníky, poskytuje dostatek romantiky, poskytuje možnost samostatného rozhodování a kolektivního úsilí o co nejlepší výsledek.

Vybráno z „Encyklopedie her“ Miloše Zapletala.

Následující uvedené hry zaslal bratr Radek Stejskal ze Sokola Třebíč!

ZÁSObNÍK HER		12
BRÁNY		
Prostředí	Jakýkoliv prostor, nejlépe cesta.	
Velikost prostoru	Aby měla soutěž spád, zvolíme úsek cesty dlouhý asi 100 – 150 metrů	
Věková kategorie	Hra je vhodná prakticky pro všechny věkové kategorie	
Počet hráčů	Hrát můžeme na jednotlivce nebo jako štafetový závod týmů	
Pomůcky	- Papír a stopky pro vedoucího hry	
Popis hry (pravidla)	<p>Hra velmi jednoduchá a nenáročná na přípravu. Potřebujeme k ní však stejný počet vedoucích, jako je počet „ bran „</p> <p>Hráč (nebo tým) se postaví na startovní čáru. Na cestě před ním jsou rozmístěni vedoucí. Každý z nich představuje jednu z bran. Brána hráče pustí dál, když uhádne její barvu. Hráči předem znají , jaké jsou varianty barev (například – červená, zelená , žlutá a modrá). Důležitá poznámka : Brány během jednoho kola nemění svoji barvu !</p> <p>Soutěžící doběhne k první bráně a sdělí vedoucímu barvu, o níž si myslí, že ji představuje. Např. žlutá. Když se mu podaří uhádnout, pokračuje dál ke druhé bráně. Nyní už ví, že bude vybírat ze zbývajících tří barev. Stejný postup zvolí u druhé brány. V případě, že není při odhadu barvy brány úspěšný, musí se vrátit na startovní čáru.</p> <p>Dále vývoj hry závisí na tom, zda hrajeme na jednotlivce nebo na družstva. U první verze hry hráč okamžitě vybíhá ze startovní čáry znovu k první bráně. Předpokládá se, že si již pamatuje její barvu, a proto ho brána pustí dál. U brány zvolí jednu ze zbývajících barev druhé Takto se celý proces opakuje až do doby, kdy hráč projde poslední branou. Za ní ještě musí doběhnout k cílovému bodu a dotknout se ho rukou.</p> <p>Když hrajeme na týmy, předává první hráč dotknutím se cílového bodu pomyslnou štafetu druhému v pořadí. Při této verzi je vhodné hráčům povolit, že si mohou vzájemně říkat, jaké mají jednotlivé brány barvu.</p>	
Doba hry	Rychlá hra, kolo trvá pouze několik minut.	
Hodnocení	Vyhrává ten, kdo dokáže nejrychleji projít všemi branami	
Alternativní pravidla	<p>Počet bran můžeme libovolně upravovat. Je také možno zvolit variantu, při níž se barvy v několika branách mohou opakovat. Tím se hra stává složitější.</p> <p>Oddíly, které nemají dostatek vedoucích nebo spolupracovníků, kteří by představovali brány, je mohou nahradit kartičkami, které jsou ze spodní strany barevné. Hráč při doběhnutí na stanoviště napíše na papír, který si nese s sebou, barvu, o které si myslí, že je na spodní straně kartičky. Tato varianta hry je pak v podstatě samoobslužná. Dále již pokračuje hra stejně jako u varianty s bránami, které představují vedoucí. Je ale nutná větší hráčská vyspělost a smysl pro hru fair – play.</p>	
Poznámka	Hra byla upravena podle hry Brány : http://www.hranostaj.cz/hra1233	

ZÁSObNÍK HER		11
OCÁSKY		
Prostředí	Louka, hřiště, eventuálně i tělocvična	
Velikost prostoru	Potřebujeme prostor asi 10 x 10 – 15 x 15 metrů (v závislosti na počtu hráčů)	
Věková kategorie	Hra je vhodná prakticky pro všechny věkové kategorie školního věku	
Počet hráčů	Soutěží proti sobě čtyři týmy	
Pomůcky	<ul style="list-style-type: none"> - Materiál na vyznačení hřiště (páska , PP lano , křída) - Pásky krepového papíru nebo látkové pruhy ve čtyřech rozdílných barvách 	
Popis hry (pravidla)	<p>Hra je vhodná pro rozvoj obratnosti a rychlosti.</p> <p>Na zemi vyznačíme čtvercové hřiště od délce strany asi 10 – 15 metrů. Každý roh čtverce obsadí jeden tým. Hráči si dozadu za kalhoty dají pásek z krepového papíru v odlišných barvách. Pokud máte možnost, nechte si ušít pásky asi 50 cm dlouhé a 5 cm široké z pruhu pevné látky. Vydrží prakticky neomezeně dlouho a dají se použít i k dalším hrám.</p> <p>Na startovní povel hráči vyběhají ze svého rohu a snaží se vyřadit členy dalších týmů tím, že jim vytrhnou zpoza kalhot barevný pásek. Jakmile hráč nemá „ ocásek „ ,odchází mimo hrací prostor.</p> <p>Před zahájením hry je hráčům třeba připomenout, aby se vyvarovali surových zákroků proti soupeřům.</p>	
Doba hry	Délka hry závisí na počtu hráčů. Je ale velmi rychlá, zpravidla kolo končí v čase do několika málo minut.	
Hodnocení	<p>Vítězí tým, kterému jako poslednímu zůstane na hřišti hráč, který uchránil svůj „ ocásek „.</p> <p>Jestliže hrajeme více kol, můžeme týmům sčítat počty hráčů, které v jednotlivých kolech zvítězily.</p>	
Alternativní pravidla	<p>Hru můžeme upravit tak, že hráči mají za úkol brát ocásky pouze sousednímu týmu po směru hodinových ručiček. Logicky se současně brání týmu, který mají v sousedství proti směru hodinových ručiček. Při této variantě se může stát, že na hřišti zůstanou pouze hráči týmů, které spolu nesousedí. Potom nastává remíza nebo může rozhodnout o vítězi větší počet hráčů, kteří zůstali jednomu z družstev.</p>	
Poznámka	<p>Hra byla vyzkoušena a upravena podle hry LIŠTIČKY na stránce : http://www.hranostaj.cz/hra1458</p>	

Nezapomínejme!

Chceme-li být skutečnými vychovateli, nesmíme považovat dobu hry za svůj oddechový čas.

Hra je hrou jen pro děti, pro cvičitele je však vážnou, odpovědnou prací.

(Miloš Zapletal)

ZÁSObNÍK HER		9
SRÁŽENÍ TROJNOŽKY		
Prostředí	Louka, hřiště, eventuálně i tělocvična	
Velikost prostoru	Potřebujeme prostor asi 10 x 10 – 15 x 15 metrů (v závislosti na počtu hráčů)	
Věková kategorie	Hra je vhodná prakticky pro všechny věkové kategorie školního věku	
Počet hráčů	Soutěží proti sobě dva týmy – jeden trojnožku brání, druhý se jí snaží shodit.	
Pomůcky	<ul style="list-style-type: none"> - Materiál na vyznačení hřiště (páska , PP lano , křída) - Trojnožka - Volejbalový míč - Stopky, papír a tužka pro rozhodčího 	
Popis hry (pravidla)	<p>Hra je určena pro rozvoj schopností práce s míčem – míření, chytání, přihrávky. Současně se také cvičí také souhra a spolupráce mezi hráči týmu.</p> <p>Na hřišti vyznačíme kruh. Jeho průměr je nutno zvolit přiměřeně k věku a počtu hráčů. V každém případě je nutné nastavit průměr kruhu tak, aby hráči mohli míčem kruh přehodit. Pro 12 útočníků stačí kruh o průměru asi 8 - 10 metrů.</p> <p>Tento kruh obsadí útočníci.</p> <p>Uvnitř tohoto kruhu vyznačíme ještě jeden, menší kruh. Pro 4 – 5 obránců je dostačující průměr asi 2 – 2,5metrů. Uprostřed tohoto kruhu postavíme trojnožku. Vyrobíme ji ze tří asi 1 metr vysokých tyčí nebo rovných větví. Ty můžeme pro větší stabilitu ještě nahoře spojit – lepící páskou, provázkem apod. Rozteč jednotlivých noh trojnožky je asi 60 cm.</p> <p>Útočníci se postaví na obvod vnějšího kruhu, obránci stráží obvod vnitřního kruhu. Úkolem obránců je srazit trojnožku zásahem míče. Přitom musí dodržet následující pravidla :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Trojnožka může být sražena pouze po zachycení přihrávky od spoluhráče ze vzduchu - Vstup do kruhu je útočníkům povolen pouze za účelem získání míče, který zachytí obránci a položí ho do mezikruží. Hráč míč vynese ven a přihrává dalšímu spoluhráči na obvodu kruhu. <p>Úkolem obránců je pohybem po vnitřním kruhu zabránit útočníkům ve sražení trojnožky. Přitom mohou míč zachytit ze vzduchu. Takto chycený míč okamžitě pokládají do mezikruží, kde je k dispozici útočníkům.</p>	
Doba hry	Hrajeme na čas (jedno kolo trvá zpravidla 1 – 3 minuty) V případě, že se hru hrajeme s hráči, které dobře zvládají míčovou techniku, je vhodné omezit dobu, po kterou je nutno trojnožku ubránit (např. max. 5 minut) , aby hra měla spád.	
Hodnocení	Měříme čas. Družstvo s nejdelším časem, po který dokáže bránit trojnožku, je vítězem.	
Alternativní pravidla	<p>Hru lze upravit i pro více týmů, kdy jeden brání a ostatní jsou v roli útočníků. Role si pochopitelně střídají.</p> <p>Jiná verze hry může vypadat tak, že vytvoříme pouze 1 kruh, po jehož obvodu stojí útočníci, obránci jsou volně rozmístěni uvnitř. Takto je hra vhodná spíše pro dva stejně početné týmy. Určité nebezpečí hrozí obráncům i v tom, že si některý z nich může srazit trojnožku neopatrným pohybem – například nohou.</p>	
Poznámka	Hra byla vyzkoušena a upravena podle hry TROJNOŽKA 2 na stránce : http://www.hranostaj.cz/hra88	

ZÁSObNÍK HER		10
PONORKY		
Prostředí	Louka, hřiště, eventuálně i tělocvična POZOR !!! Terén musí být volný, bez nebezpečných překážek	
Velikost prostoru	Potřebujeme prostor asi 30 x 30 metrů	
Věková kategorie	Hra je vhodná prakticky pro všechny věkové kategorie	
Počet hráčů	Soutěží proti sobě několik týmů, které představují ponorky s torpédy	
Pomůcky	<ul style="list-style-type: none"> - Materiál na vyznačení hřiště (páska , PP lano , křída) - Šátky na zavázání očí 	
Popis hry (pravidla)	<p>Účastníky hry rozdělíme do týmů. Nejmenší počet jsou tři týmy, ideálně je hra určena pro 4 – 6 týmů.</p> <p>Hráči v týmech vytvoří ponorku, kde na jejím konci stojí kormidelník a před ním jsou torpéda. To musí být minimálně jedno, lepší je však, když jsou torpéda alespoň 3.</p> <p>Hráči, představující torpéda, mají zavázané oči šátkem . Kormidelník jako jediný vidí. Všichni hráči se chytou rukama toho před ním za ramena nebo za pas.</p> <p>Před zahájením hry si členové ponorky musí dohodnout signály pro ovládání ponorky a vypouštění torpéd. Pod vodou není možno využívat zvukových signálů, proto jsou i naše ponorky ovládány neverbálními signály. Například – zatahání za levé rameno = zatočit doleva, dvojité poklepání = zastavit apod. Speciální signál je určen pro vypouštění torpéd – např. zatahání za obě ramena. Signál si postupně předávají všechna torpéda a než dojdou k prvnímu torpédu, dochází k jejich zpoždování. Kormidelník ani další členové ponorky nemohou spolu komunikovat hlasitými signály.</p> <p>V okamžiku, kdy signál dojde k prvnímu členu ponorky, ten se od ponorky odpojí a jde směrem dopředu s rukama nataženým před sebe. Při tom se snaží dotykem vyřadit ze hry jinou z ponorek. Pokud se mu to nepodaří a dojde až na hranice prostoru, zastaví ho jeden z vedoucích, a dovolí mu sundat si šátek. Jestliže bylo torpédo úspěšné a zasáhlo ponorku, tato zůstává na místě, všichni jeho členové si rozvážou oči a tvoří „ vrak „.</p> <p>Ponorka je schopna „ boje „, jen tehdy , když má kormidelníka a dva články. Po vystřelení posledního torpéda se již pouze pohybuje „ oceánem „, a snaží se unikat před nepřátelskými ponorkami. Kormidelník proto musí dobře zvážit, kdy má cenu „ vystřelit torpédo „, a kdy je lépe třeba taktickým manévrem unikat z dosahu cizích ponorek.</p> <p>Vyřazení ponorky z boje :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zásah cizím torpédem - Náráz do „ vraku „, - Roztržení ponorky <p>Důležité upozornění – vystřelená torpéda nesmí utíkat, aby nedošlo k úrazům Je nutná spolupráce několika vedoucích, kteří se starají o bezpečnost hráčů.</p>	
Doba hry	Kolo trvá asi 7 – 10 minut	
Hodnocení	Vítězí tým, jehož ponorka vydrží nejdéle ve hře.	
Alternativní pravidla		
Poznámka	Hra byla vyzkoušena a upravena podle hry PONORKY na stránce : http://www.hranostaj.cz/hra455	

Ranní rozvíčka pro seniory

1. Protážení při probuzení: lež - skrčit upažmo- s nádechem (dále Ná) opřít o matraci současně týl hlavy, nadloktí a paty (trup nadzvedne-protáhnou prsní svaly). S výdechem (dále Vý) celé tělo uvolnit.

2. Prokrvení končetin: lež - volně připažit. S Ná současně přitáhnout bradu ke krku, otočit dlaně ke stropu a vztyčit špičky chodidel („zafajkovat“), s Vý současně mírně pokrčit nohy i paže se sevřením prstů v pěst. S Ná zůstat (vnímat dotyk beder s matrací), s Vý zrušení pěstí a pokrčení - uvolnění celého těla. Opakovat min. 3x

3. Protážení šíje úklonem: lež - S Ná současně přitáhnout bradu ke krku, otočit dlaně ke stropu a špičky chodidel do stran (paty zůstanou u sebe), s Vý tahem levé paže k levému chodidlu úklon hlavy a šíje vlevo (pravé rameno tisknout do matrace, aby zůstalo bez pohybu) S Ná zůstat, s Vý zpět paže i hlava – uvolnění. Opakovat na pravou stranu.

4. Protážení šíje rotací: lež pokrčmo (chodidla na matraci) dlaně na stehna s Ná současně se podívat na kolena a zatlačit dlaně do stehna, s Vý zatlačit paty do matrace (=ZP- základní, správné nastavení těla v lež, je třeba udělat před každým dalším cvikem), Ná (aktivují svaly), s Vý současně sklápět obě kolena vlevo a otáčet hlavu vpravo. S Ná zůstat, s Vý zpět, uvolnění . Opakovat na druhé strany.

5. Protážení páteře a zadní strany nohou: ZP lež, Ná,- s Vý skrčit přednožmo a kolena ze stran obejmout rukama, s Ná zatáhnout ruce a kolena proti sobě, s Vý uvolněná kolena rukama přitáhnout k hlavě, s Ná zůstat, s Vý napnout nohy (ruce přehmátnou na špičky chodidel nebo na kotníky), s Ná zatlačit paty ke stropu (aktivace svalů zadní strany noh), s Vý pokrčováním paží přitahovat nohy k hlavě. Nakonec po Ná s Vý uvolnit nohy a pokrčením vrátit do ZP- uvolnit.

6. Protážení pánevních svalů: ZP lež pokrčmo, Ná, - s Vý napnout pravou nohu, s Ná „zafajkovat“, s Vý sklopit levé koleno vlevo, Ná (aktivace svalů), s Vý koleno zpět ,Ná, s Vý levé koleno zatáhnout dopředu k chodidlu (nadzvedne levé hýždě), Ná, s Vý koleno zpět, Ná, s Vý sklopit koleno vpravo povýš přes napnutou pravou nohu (možno pomocí pravou rukou k dosažení rotace v levé kyčli – nesmí se zvednout levé rameno od matrace!). Po Ná s Vý uvolnit tah rukou a vrátit koleno zpět. Ná, s Vý uvolnit celé tělo. Opakovat cvičení s pravou kyčlí s napnutou levou nohou.

7. Procvičení kolen. Po ZP S Vý skrčit přednožmo, ruce do podkolení

a) střídavě nebo současně napínat nohy „vykopáváním“ patou (tah do pat!).

b) kroužit bérce a chodidla.

8. Kolébáním do sedu: ZP – lež, s Ná přednožit roznožmo. S Vý dát dlaně na vnitřní stranu stehna, Ná a s Vý zatlačit ruku do stehna- dojde k překulení na stejnohlý bok, Ná, s Vý zatlačit opačnou ruku do opačného stehna- dojde k navrácení do lež nebo až do překulení na druhý bok. Pokud jsme na boku, kde můžeme vstát z postele, tak spustíme nohy na zem a sedneme si.

9. Úklony v sedu. ZP - sed – s lokty u těla položit ruce na stehna dlaněmi k tělu a s Ná zatlačit ruce do stehen současně s posunem mírně sklopené brady vzad ke krku (dojde k narovnání celé páteře vzhůru).S Vý tahem levého lokte k matraci dojde k úklonu vlevo (loket by se měl matrace dotknout aniž se zvedne od matrace pravá hýždě).Po Ná s Vý tahem pravého lokte zpět a po Ná s Vý pokračováním tahu pravého lokte úklon vpravo. (Lze provádět i během dne na pohovce nebo židli bez postranních opěradel).

10. Posilování břišních svalů. ZP –sed, Ná - s Vý ruce do podkolení a napnutím paží náklon trupu vzad.

a) Ná a s Vý začít hmitat pažemi v úrovni kolen, přitom pravidelně dýchat a vnímat při Vý stah svalů v podbřišku.Dělá tak dlouho až bolest v podbřišku.

b) Ná a s Vý pokrčit přednožmo(zvednout chodidla) a začít hmitat pažemi s pravidelným dýcháním až do bolesti nad pupíkem. Pozn. Tento cvik se dělá lépe v sedu pokrčmo na posteli nebo na zemi.

ZP v sedu dělat při delším sedění co nejčastěji ,min. každou hodinu ! Zabrání se tak mnohým zdravotním problémům.

Na základě svých vlastních zkušeností doporučuje

Eva Trejbalová, cvičitelka Zdr TV II.tř. a jógy Sokol Náchod

Připomínka:

Takové ranní protažení se, samozřejmě, hodí nejen pro seniory, ale i pro jiné věkové kategorie, ale je nutno ho provádět v klidu, pomalu a s maximálním soustředěním.

U lidí, kteří musí na určitou hodinu do práce, tomu bývá na překážku nedostatek času.

Jistě jste si všimli, jaký důraz je v tomto materiálu věnován dýchání, na kterém závisí správné a účelné provedení jednotlivých cviků.

Článek jsem se pokusila alespoň částečně názvoslovně upravit, ale má-li být dostatečně instruktivní, je nutno používat i názorný slovní popis jednotlivých cviků, tak, jak to používá autorka.

Blíží se prázdniny, doba dovolených, nebudete muset do práce – tak co to zkusit podle tohoto návodu každé ráno?

Jarina Žitná

„Člověk by si měl vždycky, bez ohledu na to, kolik má práce, najít čas na cvičení, tak jako na jídlo!“

(Mahatma Ghandhi)

„V aktivitě se skrývá štěstí a naplnění. Zásada „zůstaň v pohybu“ nás ustavičně nutí zvednout zadek a něco dělat!“

(Andrew Matthew)

Nejenom pohybem živ je Sokol

600 let od kostnické hranice

Jan Hus! Co toto jméno znamená a mělo by znamenat pro dnešek? Upozorňuji, že hned za tímto článkem je zařazena promluva dr. Marie Neudorflové, pracovnice Masarykova ústavu, kterou pronesla při loňském pamětním shromáždění na Staroměstském náměstí. Husa jako bojovníka za pravdu zde představuje v souvislosti s Masarykovými idejemi, které byly základními myšlenkami při tvorbě nového samostatného státu – a které jsou platné dodnes!

Takže teď pouze stručná fakta:

Narodil se někdy kolem roku 1370 v jihočeském Husinci, kde můžete i dnes navštívit jeho rodný domek. Zemřel 6. července 1415 na hranici v Kostnici na břehu Bodamského jezera. Místo, kde „hranice vzplála“, je označeno velkým kamenem s Husovou plaketou. Na druhé straně téhož kamene je obdobná plaketa se jménem mistra Jeronýma Pražského, který zde zemřel o rok později – také na hranici.

Začal studovat na Karlově univerzitě snad v šestnácti letech. Získal tam titul mistra svobodných umění a asi 14. března 1402 byl vysvěcen na kněze. Byl nejenom knězem, ale také vysokoškolským pedagogem, kazatelem, reformátorem, který se svým neohroženým způsobem kázání „pravdy poznané“ stal nepohodlným katolické církvi, v té době zmítané rozkolem, existencí několika papežů a celkově velmi neuspořádanými poměry.

Hus od r. 1398 učil na univerzitě, r. 1409 – 10 byl jejím rektorem. Seznámil se se spisy svého duchovního předchůdce, anglického reformátora Wiklefa a o jedno století předstihl Luthera a Kalvína. Ve svých kázáních především v Betlémské kapli se odvážil kritizovat nemravný život tehdejší církve a jejích hodnostářů, odsuzoval prodávání odpustků za hříchy – byl označen za kacíře a roku 1411 dokonce exkomunikován z církve.

Určitou dobu byl pod ochranou krále Václava IV., který byl zbaven nároku na titul římského krále a při volbě nového papeže (mělo být konečně odstraněno dvojčepství) potřeboval podporu univerzity. K tomu ovšem bylo třeba většího podílu na vedení univerzity. 18. ledna 1409 král vydal Dekret kutnohorský, ve kterém získali Češi na univerzitě tři hlasy a studenti jiných národností pouze jeden. I když následoval hromadný odchod těchto studentů – především do Lipska – kde si založili vlastní univerzitu, pražská univerzita tím nijak neutrpěla, spíš naopak! Mluvíme-li v této souvislosti o Husovi jako o vynikajícím a oblíbeném kazateli a pedagogovi, je nutno se zmínit také o jeho zásluhách o český pravopis – odstranění ztv. „spřežek“ a zavedení diakritických znamének.

Sporu s papežem předcházela už spor s pražským arcibiskupem, kterému se reformní Husovy snahy a zejména jeho hojně navštěvovaná kázání v Betlémské kapli vůbec nelíbily, takže je zakázal a dokonce vyřkl nad Husem tzv. interdikt.

Situace se přiostrňovala, Hus vystoupil proti křížové výpravě vyhlášené r. 1412 Janem XXIII., především proti odpustkům, které měly být uděleny těm, kteří se výpravy zúčastní. Hus napadl papežskou bullu a papeže veřejně nazval Antikristem. Výsledkem bylo vyhlášení interdiktu (zákazu bohoslužeb a církevních obřadů) na místa, kde se Hus zdržoval. Ten proto odchází na venkov a od dubna 1413 žije na Kozím Hrádku u Tábora. Roku 1413 se proti Husovi postavila i pražská teologická fakulta. Vytýkala mu nauku o svátostech, svatých, odpustcích, vzpírání se autoritě církve a papeže. Hus pak –

až do odjezdu na koncil v Kostnici – žije na hradu Krakovci pod ochranou Jindřicha Lefta z Lažan.

Závěrečnou kapitolu Husova života tvoří jeho cesta na církevní koncil v Kostnici, kam byl povolán a kam skutečně odjel i přes protesty svých přátel. Koncil v Kostnici byl svolán 30. října 1414 Janem XXIII. na naléhání císaře Zikmunda. Měl ukončit neúnosný stav církve, její reformu a odstranění hereze (kacířství). Proces s Husem měl být pouze jednou složkou jednání koncilu.

Hus do Kostnice odjel na vyzvání císaře Zikmunda vybaven jeho bulou, která mu však měla zajistit pouze bezpečné cestování a nevztahovala se na samotný právní proces. Husa doprovázeli jeho přátelé Václav z Dubé a Jan z Chlumu, písař Petr z Mladenovic, koncilu se zúčastnil i Jan Kardinál z Jenštejna. Zatím co král Václav se snažil o neutralitu, největším Husovým přívržencem byla královna Žofie. První dny svého pobytu pobýval – se svým souhlasem – Hus v jednom z paláců, po 4. prosinci byl uvržen do vězení. Moravští páni intervenovali u císaře Zikmunda, ten žádal Husovo propuštění, ale nakonec na nátlak ustoupil. Určená komise žádala, aby se Hus podrobil rozsudku 12 mistrů, ten však žádal slyšení před koncilem a možnost obhájit své myšlenky. Ve vězení pilně pracoval a napsal celou řadu důležitých spisů, např. „O pokání“, „O milování Boha“, „O třech nepřátelích člověka“, „O smrtelném hříchu“ atd. 21. ledna dorazil do Kostnice Jan Gerson se soupisem dvaceti bludných Husových článků.

Hus byl rozhodnut odvolat své učení, pokud bude přesvědčen o jeho nesprávnosti. Pro koncil si připravil „Řeč o míru“, jenže místo očekávané disputace byl postaven před nutnost naprosto se podřídít nauce římskokatolické církve. 6. června 1415 se konalo první slyšení. Hus neměl vůbec možnost samostatně se vyjádřit, natož své učení obhajovat. Žádalo se jen jediné – odvolat! 18. června byly koncilu předloženy články, konkrétně určené k odvolání – Hus však odmítl. Spisy byly odsouzeny ke spálení – o poučení a důkazech přímo z Písma, jak žádal Hus, se vůbec nemluvalo. Hus byl v té době následkem dlouhého věznění nemocen, dostal se proto do lepšího žaláře, kde mohl dokonce přijímat poštu.

Konečné sezení a soud nad Husem se konalo 6. července – Hus byl jako kacíř odsouzen ke smrti upálením, jeho spisy rovněž ke spálení. Pak byl předán světské moci, konkrétně radě města Kostnice, která měla verdikt splnit, což se také stalo! Husův popel byl vhozen do Rýna, aby Čechům po něm nezbyla památka – to se ovšem ukázalo jako obrovský omyl.

Členové Husova doprovodu přinesli zprávu o jeho odsouzení a potupné smrti domů do Čech. Společně s neutěšenými hospodářskými poměry tato zpráva zapůsobila jako pochodeň – a dostáváme se k husitské revoluci, jedné z nejsilnějších a nejvýznamnějších částí našich dějin, k době poznamenané nejen krutými válečnými událostmi, ale především růstem vzdělanosti obyvatelstva. Bohužel, právě na tuto skutečnost se dnes rádo zapomíná.

Snažila jsem se zaměřit na nejdůležitější fakta Husova pohnutého života – o jeho „kacířských myšlenkách“ a jejich vlivu na celou historii českého království i na vznik Československé republiky jako nejdemokratičtějšího státu tehdejší Evropy, se dočtete víc v následujícím článku sestry dr. Marie Neudorflové.

V každém případě je dodnes Husovo jméno symbolem morální statečnosti a odvahy stát za „poznanou pravdou“ až k hořkému konci! Takže jeho známý výrok

„Hledej pravdu, drž pravdu, braň pravdu!“

stojí nejen za přemýšlení, ale za nutné následování.

Má-li se plnit heslo napsané na státním znaku republiky, tedy **„Pravda vítězí!“** – to záleží na každém z nás!

Jarina Žitná

Mistr Jan Hus a T. G. Masaryk

Vážení přátelé, vážení přítomní,

sešli jsme se tady u Šalounovy sochy Mistra Jana Husa, postavené českým národem v období kruté první světové války roku 1915 jako protest proti habsburské a německé nadvládě i jako připomínka, že český národ má své vlastní cenné tradice, které jsou národu posilou a inspirací, zvláště v dobách nepříznivých.

6. červenec 1415 je jednou z nejváženějších událostí české historie, ve které se krutě střetla Husova křesťanská láska k lidem, respekt k jejich pozitivnímu mravnímu a duševnímu potenciálu, k jejich důstojnosti, s církevní mocí, která neplnila své křesťanské povinnosti, brala lidi pouze jako prostředek ke svým privilegiím a luxusu. Vymýšlela zcela nekřesťanské principy k udržení své moci a k udržení lidu v nevědomosti, mravní a sociální bídě. Církev měla a stále má strach z lidí vzdělaných, z lidí, kteří berou vážně základní křesťanský princip, že lidé jsou stvořeni k obrazu božímu a tudíž si jsou ve své podstatě rovni a tudíž mají právo na svobodu a důstojnou existenci. Statečné lidi, mezi něž patří na přední místo náš Mistr Jan Hus, církev pronásledovala krutě a nelítostně.

T. G. Masaryk jednou zmínil, že v české tradici, v paměti národa, se nikdy ve skutečnosti na Mistra Jana Husa nezapomnělo, žil však spíše v jeho paměti jako mučedník, kterému mocní připravili nespravedlivý, tragický osud. Masaryk se domníval, že by však Hus měl být oslavován jako statečný a důsledný obhájce pravdy. Velké osobnosti našeho národního obrození znali Husa, ve svém úsilí o kulturní pozvednutí českého národa navazovali na jeho myšlenky i na myšlenky české reformace.

Ve svobodnějších poměrech se Masaryk zabýval poměrně důkladně Husem i dědictvím naší reformace. Napsal několik prací, v nichž pro veřejnost a pro studenty rozebíral Husovy myšlenky a ukazoval, jak jsou stále aktuální.

Tak jako je konflikt v různých podobách, mezi mocnými a většinou lidí, trvalým rysem lidské existence, tak i úsilí osvěcených a mravních lidí o nápravu těchto vztahů, o slušný a důstojný život pro všechny, je výrazným znakem vývoje naší civilizace a české historie. Ve svých základech souvisí tento rys s původními principy křesťanství, které bylo mravní a intelektuální vzpourou proti málo mravnímu a spravedlivému systému říše římské. Katolická církev však tento mravní základ brzy opustila v zájmu své moci a materialismu. Ve své revoltě proti upadlé katolické církvi částečně navazovala na původní křesťanství reformace a osvěcenství. České národní obrození čerpallo jak z osvěcenství tak z české reformace, řada jeho osobností znala spisy Husa, Chelčického a Komenského. Masaryk si těchto osobností velmi vážil, a poukazoval, že zvláště Josef Dobrovský se nebál nepřímě hájit Husa proti Kostnickému sněmu. Podobně si nesmírně vážil Palackého, který pečlivě zpracoval dobu Husovu a husitství. Českobratrskou církev, navazující nejvíce na učení Husa, pokládal Palacký za „ideál křesťanství“.

Masaryk věřil, že vědomé a důkladné návraty českého národa ke své pozitivní historii, mohou být nejen inspirační silou, morálním povzbuzením, ale i důležitou součástí

sebeznanosti, přispívající k posílení identity a integrity národa, k jeho zdravější sebedůvěře, k posílení jeho demokratizační orientace. Poukázal na to, že „reformací Češi vstoupili na scénu jako národ“. V souladu s Husem, Palackým a Havlíčkem věřil, že pro schopnost národa bránit se silnějším a pro jeho důstojnou existenci, byla jeho mravní, kulturní a intelektuální úroveň naprosto nezastupitelná. „To stálé opravování nikdy nekončí a obsahuje v sobě to, co moderně nazýváme vývoj, pokrok.“ V tomto ohledu česká historie podávala pádné důkazy, které Masaryk spojil ve filosofii českých dějin. V jejím centru je humanitní ideál, k jehož naplňování bylo však nezbytné, aby lidé byli vzdělaní a znali pozitivní historii svého národa. Humanita znamenala zodpovědnost za sebe, za druhé i za celek, za národ. Humanita také znamenala umět myslet, umět se orientovat v myšlenkových a mravních zmatcích ku prospěchu pozitivního rozvoje lidí a společnosti, umět se řídit podle svého nejlepšího svědomí.

Je cenným dědictvím, že pro Husa byla pravda poznána zrovna tak důležitá jako pravda zjevená, či spíše důležitější. Hus spojoval pravdu poznanou, spjatou s mravností, se schopností lidí usilovat o nápravu věcí veřejných, usilovat o spravedlnost. Proti církvi dogmaticky a úzce pojeté pravdě zjevené, Hus měl odvahu hájit pravdu poznanou jako trvalý proces, nezbytný pro lidskou existenci: „Od samého počátku svého poznávání učinil jsem si pravidlem, kolikrát bych v kterémkoli oboru postřehl mínění lepší, že rád a skromně upustím od názoru prvého a to s plným vědomím, neboť to, co poznáváme, je nepatrné ve srovnání s tím, čeho nepoznáváme.“ Hus ukázal Čechům cestu, která kritickým postojem k moci a pojetím náboženství hlavně jako mravní síly, vedla k důstojnějšímu a svobodnějšímu životu, než který nabízela mravně pokleslá materialistická a nepoctivá církev. Proti soudobým oponentům Husa, Masaryk zdůrazňoval, že Hus byl ctěn ne pro teologickou správnost svých názorů, ale pro svůj charakter, pro svou důslednou obhajobu pravdy, pro obhajobu práva řídit se svým svědomím, stavět autoritu Bible nad autoritu papeže.

Masaryk považoval za velmi důležité, že kontinuita českého moderního úsilí o poznání a o nápravu věcí veřejných začínala působením Mistra Jana Husa, reformací a vlivem na české národní obrození. Dokazoval, že z historie bylo možné se poučit, navazovat na pozitivní, což popírala nejen katolická církev, ale i liberálové a konservativci. I v současnosti zažíváme intelektuálně nepoučitelné, vlastně politické tlaky, abychom se zřekli své pozitivní historie ve prospěch nedemokratických a vnějších sil. I dnes je obecně silná tendence, dělat z obětí viníky a z viníků oběti. I dnes je tendence podceňovat entitu národa pro úroveň a mravní dospělost lidí. A zároveň je silná tendence proměnit vědecké přístupy k historii a k humanitním vědám v moderní scholastiku, aby zanikla kontinuita humanitních ideálů a humanitního úsilí, aby zanikla možnost se z historie poučit ku prospěchu společnosti, národa.

Již Hus si byl vědom důležitosti společnosti, která sdílela jazyk, území, kulturu, historii, vzdělání. A v tomto duchu působil jako kazatel i jako vlivná univerzitní osobnost na českého krále, s výsledky, které měly pro úroveň českého národa a pro jeho jazyk trvale příznivé důsledky. Čeština se na několik století stala osvětovým jazykem. Bylo znakem mravní úrovně českého národa, že se postavil za Husa a za jeho učení, když ten byl brutálně zrazen mocí světskou i církevní. Masaryk citoval Františka Palackého, který ve své době studoval dobu husitskou jako nikdo jiný: „Doba Husova je slavná doba: tehdy národ český vzdělaností převyšoval všechny ostatní národy evropské.“

Husitské hnutí, přes určité stinné stránky, bylo úsilím se vymanit z církevního a panovnického absolutismu, ze znemravňující moci, nesvobody a sociálního útlaku. Ti, kteří i dnes útočí na husitské hnutí jako na násilné, přehlížejí nejen tyto souvislosti, ale ve své malosti a nevzdělanosti ignorují skutečnost, že v českých zemích existovala dalek výjimečná obecná vzdělanost a dvě století náboženská tolerance, o které se ostatní kontinentální Evropě ještě tři sta let ani nesnilo. Na rozdíl od katolické církve česká reformace nebyla proti vědě, proti vzdělání. Konservativní, katolické síly se však postaraly tím nejnásilnějším a nejbrutálnějším způsobem, aby tento demokratizační vývoj ku prospěchu úrovně českého národa, zvrátily na dalších dvě stě let. Znalost historie ukazuje, že demokratizační vývoj, obecná úroveň lidí, je v každé době ohrožena těmi, kteří mají nepřiměřenou moc.

Masaryk, na rozdíl od Husových kritiků, viděl jako důležité i Husovo sociální cítění. Jednomu svému žáku Hus připomínal, aby vedl život čistý, varoval se lakoty, nepořádného života, krásných a nadbytečných šatů, aby byl nakloněn chudým a poníženým. V závěti nabádal studenty, bakaláře a mistry, aby se varovali rozkolů, milovali se vespolek, a stáli v poznané pravdě. Odpustil všem, kdo ho přivedli na hranici.

Masaryk svým působením přenášel své hluboké pochopení pro působení Husa, husitského hnutí a české reformace mezi české studenty a veřejnost, čímž rozvíjel nejen jejich znalosti, ale i jejich zdravější sebevědomí a českou identitu. Během první světové války se tato tradice stala silnou ideologickou oporou československých Legií v zahraničí, budovaných v rámci dohodových států k boji proti Německu a Rakousko-Uhersku a tím za samostatnost a demokracii Čechů a Slováků ve společném státě. Příklad nikdy neporaženého Jana Žižky v bojích proti celé Evropě byl zdrojem hrdosti, statečnosti a sebedůvěry.

Masaryk svými znalostmi a argumenty, zvláště ve svém prvním zahraničním projevu v Ženevě 6. července 1915, v den pětistého výročí upálení Mistra Jana Husa, dovedl pro ideál samostatnosti Čechů a Slováků, získat jak západní politiky tak veřejnost. Podobně tomu bylo během celé války, kdy našel nezastupitelnou a oddanou spolupráci hlavně v osobě Eduarda Beneše a Milana Rastislava Štáfánika. Existuje mnoho dokladů, že legionáři v různých formách intenzivně prožívali husitskou tradici na své nelehké anabázi Evropou. A vraceli se se svatým odhodláním pracovat dál ku prospěchu demokratického Československa. Podobně cítili i lidé doma.

Mistr Jan Hus položil základy naší moderní duchovní tradice, základy, které se týkají lidské svobody, mravní poctivosti, zodpovědnosti za sebe i za celek, za intelektuální růst, respekt a zodpovědnost za pravdu poznanou. To jsou všechno hodnoty věčné, vztahující se k úrovni lidí a společnosti v každé době. Hus i Masaryk si byli dobře vědomi, že v důsledku trvalé snahy mocných po neoprávněných privilegiích a luxusu na úkor většiny, je nutné tyto hodnoty neustále připomínat, rozvíjet a bránit -- intelektuálně a někdy i železem.

Marie Neudorflová

Praha, Staroměstské náměstí, 6. července 2014 16 hodin

Cyrlometodějská tradice v českých zemích

Svátky slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje slavíme každoročně 5. července – zajímavé ovšem je, že právě k tomuto datu se nevztahuje žádná událost z pohnutého života obou bratří. Jedním z důvodů vybrání tohoto termínu byl zřejmě stále vzrůstající kult Jana Husa upáleného v Kostnici.

Příchod a následné působení obou bratří na Velké Moravě bylo nepopíratelně velkým kulturním počinem, který přinesl možnost šíření křesťanství mateřským jazykem srozumitelným všemu obyvatelstvu a písmo tzv. hlaholici, kterou pak byly psány všechny knihy a písemné dokumenty.

Oba bratři pocházeli ze Soluně a jejich otec byl pravděpodobně byzantským státním úředníkem, matka snad byla slovanského původu. Konstantin, který na sklonku svého života přijal církevní jméno Cyril se narodil r. 827 v Soluni a zemřel 14. února 869 v Římě, jeho starší bratr v r. 813 rovněž v Soluni a zemřel r. 885 na Moravě.

Roku 1980 papež Jan Pavel oba bratry prohlásil za spolupatrony Evropy. Svátek 5. července byl stanoven papežem Piem IX. při příležitosti tisíciletého výročí příchodu obou bratří na Velkou Moravu. V různých slovanských zemích se cyrilometodějská tradice vzpomíná a slaví v různých, odlišných dnech.

Dnes bychom mohli směle prohlásit, že život obou bratří byl více než dobrodružný. Pracovali ve státní správě, část života trávili v klášteře – důvodem byly zřejmě velmi neutěšené poměry a polické i náboženské praktiky té doby, které vyvolávaly silné politické střety. Konstantin byl vyslán na misi k Saracénům, později ke kmeni Chazarů někde na Krymu.

Největší význam však mělo jejich působení na Velké Moravě, kam byli – na žádost knížete Rostislava – vysláni byzantským knížetem Michalem III. Křesťanství do našich zemí přinášeli tehdy především latinsky mluvící mniši od západu. Rostislav se právem obával jejich politického vlivu. Naproti tomu, oba bratři přicházející z Konstantinopole, mluvili domorodým jazykem, tedy staroslovansky, což jim umožňovalo daleko širší pole působnosti. Kromě toho se do povědomí lidí dostávalo i nové písmo - hlaholice, které umožňovalo i podrobné zaznamenávání faktů a umožňovalo obyvatelstvu v tomto písmu číst Písmo svaté. Mise tedy měla velké úspěchy, což samozřejmě pobuřovalo představitele velké Franské říše, takže r. 864 napadl Moravu Ludvík II. Němec, Rostislav byl nucen uznat vasalství na Východofranské říši a povolit návrat latinsky mluvících kněží.

V tehdejší Konstantinopoli a vůbec v Byzantské říši docházelo k velkým násilným změnám, ale přes to papež Hadrián II. uznal oprávněnost slovanské liturgie a r. 868 byla staroslověnština uznána za bohoslužebný jazyk.

Cyрил s Metodějem pobývali v Římě asi do roku 869, Konstantin však byl těžce nemocen a neschopen další práce na Velké Moravě. Vstoupil proto v Římě do kláštera, kde přijal církevní jméno Cyril (pod tím je také u nás daleko známější) a 14. února 869 tam zemřel ve věku 42 let.

Metoděj byl na podzim 869 jmenován prvním moravským arcibiskupem, Morava měla náležet pod správu Říma. Situace ovšem nebyla ani zdaleka jednoznačná a tak r. 870 se sešel církevní sněm v Řeznu, kde byl Metoděj odsouzen na doživotí, uvězněn, ale po dvou a půl letech na příkaz papeže Jana VIII. propuštěn a znovu postaven do čela arcidiecéze. Roku 837 se ujímá vlády ve všech moravských městech. To už však bylo za vlády knížete Svatopluka, který Franky r. 872 na hlavu porazil a zcela osamostatnil Velkou Moravu. Metoděj v Římě obhájil znovu staroslověnskou liturgii, ale při bohoslužbách musela být čtena nejdřív latinsky a teprve v zápětí slovanskou řečí.

Přeložil i další liturgické knihy, Písmo svaté – zanechal v historii a kultuře našich zemích hlubokou stopu.

Politické poměry se nadále zhoršovaly. Hadrián III. dokonce slovanskou liturgii opět zakázal a moravští kněží měli být vypovězeni ze země. Metoděj ještě ustanovil Slovana Gorazda svým nástupcem a 8. dubna 885 zemřel. Po jeho smrti se církevní záležitosti vyřizovaly s nevídanou brutalitou, kněží, kteří odmítli papežův rozkaz a zůstali věrni Metodějovu odkazu, byli vyvedeni v okovech ze země a většinou se uchýlili k jiným slovanským národům, také do Čech.

Plamínek slovanského vzdělání a kultury na našem území téměř vyhasl.

Před mnoha lety, dávno v době totality jsem zahajovala cyklistický putovní tábor dorostenek na Velehradě právě v době cyrilometodějských slavností, na kterých se scházeli lidé ze široka daleka bez ohledu na politickou situaci. Den před zahájením přišla bouřka a úděsná průtrž mračen – náměstí před kostelem bylo jedinou slitinou tekoucího řídkého bahna sahajícího skoro po kolena. Od rána tam pobíhali místní občané a jeptišky s vyhrnutými sukněmi. Odpoledne bylo náměstí čisté, bez bahna, čistě vymyté a suché. Byla jsem zvědava, jak na takovou velkou církevní slavnost budou reagovat patnáctileté holky, pro které bylo něco takového naprostou novinkou.

Nemyslím si, že by je byl uchvátil samotný církevní obřad, ale když se sejde kolik tisíc lidí, kteří společně zpívají.... Šly jsme na náměstí s dostatečným časovým předstihem, takže jsme stály na výhodném místě a vše jsme dobře viděly a slyšely. Okolostojící lidé nám přistrčili zpěvníky, moje dorostenky byly vždy dobře zpívající partou – společný zpěv tisíců je nemohl nechat lhostejné.

„Cyril a Metod, bratři ze Soluně-

.....
*od doby té nám světlo víry plane ,
dědictví otců, zachovej nám, Pane!“*

Na to „dědictví otců“ jsem si trochu trpce vzpomněla, když se při skladbách na letošním SokoGymu hrála jedna cizí anglická písnička za druhou!

Bohužel, myslet na to bychom měli častěji!

Jarina Žitná

Zborov – 2. července 1917.

Patří mezi slavné dny naší národní historie, zborovská bitva byla jednou z cihel při budování nového, samostatného státu.

Loňské a předloňské Souzvuky na tuto událost obšírně upozorňovaly sokolskou veřejnost – nejen pro její význam, ale také proto, že zborovské vítězství bylo zároveň také vítězstvím sokolské myšlenky a výchovy – většina legionářů totiž byli sokolové. Mohli jste si tam dokonce přečíst i popis celé události z pera Josefa Kopty z trilogie „Třetí rota“.

Dnes tedy pouze stručně. Bitva byla součástí Kerenského ofensivy a vítězství našich pluků bylo vysoce oceňováno, takže byla oficiálně zrušena všechna omezení na formování nových samostatných československých jednotek. Zúčastnilo se jí asi 3500 mužů – především 1. střelecký pluk Jana Husa, 2. střel. pluk Jiřího z Poděbrad a 3. střel. pluk Jana Žižky z Trocnova. Legionáři postoupili vpřed přes čtyři linie rakousko –

uherské armády a získali mnoho zajatců a válečného materiálu. Vrchní velitel armády Alexej Brusilov se na znamení uznání a obdivu uklonil Masarykovi „po mužicku“ – tzn. až po pás!

Zajímavé je, že na Masarykův návrh byl první střelecký pluk původně jmenovaný plukem sv. Václava ještě před bitvou přejmenován na pluk Jana Husa, za zmínku stojí i pojmenování našich dalších jednotek. Pluk Prokopa Holého, Masarykův, Štefánikův, Jana Jiskry z Brandýsa, Jana Sladkého Koziny, Karla Havlíčka Borovského, Palackého – to samo něco říká o idejích, za které naši vojáci bojovali a na jejichž základě vznikl po třech stech letech nesvobody první samostatný na našem území – Československá republika.

Jarina Žitná

Velké výročí světové historie

Dobytí Bastily 14. července 1789

Konec tzv. „ancien régime“ a začátek Velké francouzské revoluce, která ovlivnila celý svět. Šířila se světem jako požár, nové, revoluční myšlenky („Rovnost, volnost, bratrství“) nacházely uplatnění v nejširších vrstvách národů.

Dobytí státní věznice, Bastily, v Paříži nemělo zvláštní význam s hlediska vojenského, v době této události tam bylo vězněno pouze sedm celkem nedůležitých osob – ale stalo se symbolem pádu despotie a získané svobody.

V měsících , které předcházely výbuchu nespokojenosti v červenci roku 1789 se situace v hlavním městě Francie neustále zhoršovala. Byl hlad – ceny chleba neúnosně vzrostly, lid byl pohoršen nákladným a rozhazovačným způsobem života šlechty a především královského dvora. Zajímavé je, že odpor se neobracel ani tak proti králi Ludvíku XVI. jako spíš k jeho manželce, pyšné a neoblíbené „Rakušance“ Marii Antoinetě. Naděje se vkládaly do jednání tzv. generálních stavů. Pařížané vytvořili původně neozbrojené milice, které čítaly asi 48 tisíc mužů. Mezi řečníky na pařížských ulicích vynikl především Camille Desmoulins, který otevřeně vyzýval k ozbrojenému povstání proti vládě. Občané hledali zbraně a tak byl 13. července vyrabován klášter Saint- Lazare, kde byl také sklad obilí. V Invalidovně guvernér zamítl žádost poslanců o vydání zbraní a vyprovokoval tím útok, při kterém bylo ukořistěno asi 30 – 40 tisíc mušket, 20 kanónů a jeden minomet. Munice však byla uložena v Bastile, která se - pro finančně náročný provoz – jako vězení už téměř nepoužívala. Velitel Bastily markýz Launay však odmítl požadavky delegace, žádající vydání munice. Přesun materiálu vyvolal v davu podezření, že se chystá ozbrojený útok, rozvášněný dav se vrhl do boje a v pět odpoledne se obránci Bastily vzdali. Launay byl popraven a jeho hlava nesena ulicemi revolučního města.

Události pokračovaly a ideje revoluce se šířily Evropou.

Velká francouzská revoluce začala dobytím Bastily v . r. 1789 a skončila nástupem bývalého dělostřelce Napoleona Bonaparta roku 1799. Přinesla náhradu dědičné monarchie vládou lidu a zřízením republiky. Dnes ji považujeme za hlavní přelomový bod evropských dějin a přechod od absolutismu k občanství. Bohužel však zrodila i koncept organizovaného teroru (revoluce požívá své děti!).

Za zmínku určitě stojí, že byla vydána vůbec první „Deklarace práv člověka“ (La Déclaration des Droits de l' Homme).

Den dobytí Bastily – 14. červenec – se stal francouzským národním svátkem.

Pokud se chcete dovědět víc, vřele doporučuji knihu německého spisovatele Liona Feuchtwangera „Lišky na vinici“. Ale pozor! Je to horší než detektivka! Nemáte-li právě dost času, je to katastrofa!

Jarina Žitná

Všechno záleží na rodině

Tchyně včera a dnes

Vztahy mezi členy rodiny se za poslední desetiletí změnilly, jak ostatně všichni pozorujeme. Projevuje se technický pokrok a zvyšující se životní úroveň. Děti již nepociťují péči a vliv svých rodičů tak výrazně. Doma vysedávají před počítačem, uchváčeny různými hrami, což samozřejmě komunikaci s rodiči oslabuje. Když dospějí, většinou se osamostatňují. Pokud žily s rodinou na venkově, odcházejí za prací do měst nebo dokonce do ciziny. Na získávání vlastního bytu si obvykle berou hypotéku a to nejen tehdy, když uzavřou manželství. S rodiči se pak vídají méně často. Také vztahy širších příbuzenských rodin ve své dřívější pospolitosti oslabují. To jsou ovšem tendence, kladné jevy jsou vítány. Matky mladých bydlí jinde a jsou většinou ještě zaměstnány, takže nemohou starost o vnoučata převzít na delší dobu. Vzpomeňme na dřívější způsob života v selských rodinách, kdy se žilo pospolu a vejminek byl součástí chalupy. Nynější bydlení na různých, často od sebe vzdálených místech, ovlivňuje i dřívější vztahy mezi matkou a novými partnery jejích dětí. Je možné pozorovat, že vztah mezi tchyní a zetěm není proto již tak vyhocený jako dříve, i když některé jeho rysy přetrvávají. Vztah mezi tchyní a snachou nebývá tak problematický, má ovšem od harmonie někdy také daleko. Rčení, které uvádí Ladislav Čelakovský ve svých Českých pořekadlech a které zní: „Těžko tchyni po zeťově síni“, ztratilo na své dřívější aktuálnosti. I pozdější doba vyvolala o tchyních celou řadu anekdot a úsloví, často obhroublých. Postarali se o to muži, kteří, jak potvrzuje Karel Čapek, mají k humoru blíž. Nepříznivé postavení tchyní v staletém povědomí mužů není ani dnes zapomenuto. Muži berou svou novou rodinu jako vlastní společenský útvar. Konečně se dostali z dosahu kurately rodičů. Jak mohou potvrdit matky oženěných synů, vzdalují se od své původní rodiny mnohem více než ženy. Sebevědomý muž je přesvědčen, že mladí zvládnou vše sami. Proto snaha některých tchyní prosazovat na záležitosti mladé rodiny svůj názor nebo dokonce kritizovat její počínání může narazit na odpor, hlavně ze strany zeťovy. Jestliže se jeho žena k takovým intervencím chová vstřícně, přilévá takřka olej do ohně. Zeťovi by se mohlo zdát, že manželka vytváří proti němu komplot. S ženou často vede souboj o prestiž a nyní jakoby další osoba oslabuje jeho postavení. Výsledkem může být, že začne manželčinu matku vnímat alergicky. Dojde-li k vyhrocení vztahů, reaguje zeť na vše, co tchyně třeba i pozitivního do rodiny přináší, záporně. Jestliže tchyně příliš ovlivňuje duchovní svět jeho dětí, žárlí. Za optimální i on pokládá, když tchyně žije kdesi daleko na venkově a může se svých vnoučat ujmout třeba o prázdninách. Zajímavá je v tomto kontextu nenápadnost tchánů. Ty tolik nová rodina nezajímá. Neexponují se pro ni buď vůbec nebo, často podle pokynů své ženy, se věnují jen vnukům. Těžko radit mužům, aby k počínání svých tchyní byli velkorysejší. Těžko jim v těchto situacích připomínat většinou velmi dobrý a shovívavý vztah k vlastním

matkám. Nejsou často schopni své stoletími zakódované vlastnosti a postoje rychle změnit nebo ovládnout. Žena – tchyně je v tomto ohledu flexibilnější a pokud jí záleží na prosperitě mladé rodiny, dovede ledasco moudře překousnout. Přejme si, aby dosud vzácných zeťových ocenění vyjádřených slovy: „Mám skvělou tchyni“ přibývalo.

Marcela Hutarová

Kalendárium – červen

1. červen 1907 - v Turnově se narodil filosof Jan Patočka
1943 - v Praze byl popraven spisovatel Vladislav Vančura
---- - od r. 1950 Mezinárodní den dětí
1. červen 1541 - velký požár Malé strany, Hradčan a Pražského hradu
1922 - zemřel sochař Josef Václav Myslbek
1934 - v Praze zemřel legendární sokolský náčelník Jindra Vaníček
3. červen 1801 - narodil se František Škroup – opera Dráteník, hudba ke hře Fidlovačka - národní hymna „Kde domov můj..“
1930 - narodil se filmový režisér Václav Vorlíček
4. červen 1942 - na následky atentátu zemřel říšský protektor a nelítostný vrah Reinhard Heydrich
5. červen 1875 - v Praze se narodil básník Stanislav Kostka Neuman
---- - Světový den životního prostředí
- 6.červen 1861 - v Martině shromáždění inteligence, měšťanů, venkovanů – vydáno Memorandum národa slovenského
- 7.červen 1781 - položen základní kámen Nostitzova, později Stavovského divadla hrálo se pouze německy, divadlo je spojeno se jménem W.A. Mozarta, premiéru tu měl Don Giovanni
1882 - narodil se Rudolf Těsnohlídek, publicista, novinář, spisovatel a sokolský činovník
1953 - narodila se oblíbená herečka Libuše Šafránková
10. červen 1791 - narodil se spisovatel a básník Václav Hanka – autor podvržených Rukopisů Královédvorského a Zelenohorského
1942 - výročí vyhlazení Lidic
11. červen 1859 - zemřel Klement Václav Nepomuk, kníže Metternich tvůrce absolutismu v letech 1815 – 1848. Snaha udržet feudální absolutismus na základě Svaté aliance proti hnutí za občanská a národní práva
1881 - první slavnostní otevření ND Smetanovou Libuší. V srpnu divadlo vyhořelo
1944 - zemřel v Dachau český malíř Vojtěch Preisig
12. červen 1840 - v Praze se narodil romanopisec Jakub Arbes
1940 - zemřel básník Karel Toman
13. červen 1791 - narodil se miniaturista, litograf a malíř Antonín Langweil - první model Prahy, dnes v muzeu Hlavního města Prahy
14. červen 1798 - v Hodslavicích se narodil František Palacký, „otec vlasti“, historik, spisovatel. Stěžejní dílo „Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě“
1913 - narodil se tenorista Beno Blachut, národní umělec, člen ND v Praze

16. červen 1877 - v Boskovicích se narodil Karel Absolón, badatel v oblasti Moravského krasu
17. červen 1909 - v Brně se narodil herec Karel Hoger
1960 - zemřela herečka Růžena Nasková
1972 - zemřela herečka Leopolda Dostálová
18. červen 1942 - v kryptě kostela v Resslově ulici zemřeli vlastní rukou atentátníci na Reinharda Heydricha - Josef Gabčík, Ján Kubiš a další
1991 - zemřel spisovatel Zdeněk Pluhař
19. červen 1941 - v Dražovicích se narodil Václav Klaus
20. červen 1968 - zemřel národní umělec Zdeněk Štěpánek, člen ND
2001 - k 50. výročí Úmluvy o statutu uprchlíků byl vyhlášen Mezinárodní den uprchlíků
22. červen 1941 - ve 3 hod. 15 min. přepadlo nacistické Německo bez vyhlášení války Sovětský Svaz
23. červen 1891 – se v Háji ve Slezsku narodil spisovatel Vladislav Vančura. Svou bohatou literární dráhu ukončil na střelnici v Kobylisích, kde byl 1. června 1942 popraven(zatčen v květnu 42) Za války vedl sekci Výboru inteligence při národním revolučním výboru.
30. červen 1421 - Staré a Nové město Pražské bylo spojeno v jeden celek.

Červenec

1. červenec 1899 - narodil se vynikající český herec Jindřich Plachta
1923 - v Nejdku u Karlových Varů se narodil herec Vladimír Ráž
1952 - zemřel básník Fráňa Šrámek („Píšou mi psaní“ antimilitaristická báseň, sbírka „Splav“, „Měsíc nad řekou“, „Stříbrný vítr“, „Léto“)
2. červenec 1917 - bitva u Zborova, která vešla do dějin
1930 - narodil se spisovatel Ota Pavel (povídky se sport. zaměřením, „Smrt krásných srnců“, „Jak jsem potkal ryby“ atd)
1932 - narodil se zpěvák Waldemar Matuška
3. červenec 1883 - v Praze se narodil německy píšící spisovatel židovského původu Franz Kafka
1903 - položen první podmořský kabel mezi Honolulu, Midway, Guam a Manilou
1943 - v koncentračním táboře Terezín zemřel ing. Emil Kolben, zakladatel továrny Kolben a spol. , zakladatel elektrotechnického průmyslu u nás
1963 - v Praze zemřel profesor geologie na ÚK RNDr. Odolen Kodým, autor knihy „Geologický vývoj Československa“
1973 - v Torontu zemřel z našich nejlepších dirigentů všech dob – Karel Ančerl. Za války vězněn v Terezíně, přežil Osvětim, dirigent Velké opery i České filharmonie, po 68. roce emigrace do Kanady, stál v čele symfonického orchestru v Torontu
1973 - v Helsinkách proběhla první etapa konference o evropské bezpečnosti a spolupráci – zúčastnilo se 33 států.
4. červenec 863 - příchod slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu (kázání a liturgie ve slovanském jazyce - staroslověnština a písmo – hlaholice)

6. červenec 1415 - na sněmu v Kostnici odsouzen a upálen Mistr Jan Hus – o rok později jeho přítel Jeroným Pražský
- 1893 - v Paříži zemřel spisovatel a novinář Guy de Maupasant (literární realismus a naturalismus)
- 1907 - narodil se Jaroslav Foglar – Jestřáb. Knihy pro mládež, redaktor Mladého hlasatele, později Junák a Vpřed.
- 1943 - v Bohumíně se narodil mořeplavec Richard Konkolský – třikrát sám obeplul zeměkouli
8. července 1947 - projev prezidenta Beneše na sjezdu legionářů – varoval před národním rozkolem
9. červenec 1834 - narodil se Jan Neruda – básník, prozaik, novinář, kritik – patří k nejvýznamnějším osobnostem české literatury , spolu s V. Hálkem v čele skupiny májovců. 2000 fejetonů, základní význam pro českou poezii.
10. červenec 1583 - na Novém Městě Pražském se narodil český kronikář, historik českého stavovského povstání , reprezentant pobělohorské exulantské literatury Pavel Skála ze Zhoře
- 1913 - v Praze zemřel klasik českého výtvarného umění 19. století, představitel generace Národního divadla Mikoláš Aleš
- 1843 - vylodění Spojenců na Sicílii. Britská 8. armáda – gen.Montgomery, 7. americká polní armáda – gen. Patron
11. červenec 1923 - v Kolíně se narodila sopranistka světového jména Ludmila Dvořáková
- 1933 - v Praze na Žižkově se narodila první manželka prezidenta Havla Olga Šplíchalová
13. červenec 1943 - nacisté vypálili obec Český Malín na Volyňsku. Zahynulo 400 obyvatel, z toho 374 Čechů – většinou za živa upálení
14. červenec 1789 - dobytí Bastily (symbol franc. despotie)– začátek francouzské revoluce. Od roku 1880 franc. národní svátek
- 1903 - v San Francisku se narodil významný spisovatel Irwing Stone, známý především svými životopisnými romány („Námořník na koni“ – Jack London a „Žízeň po životě“ – van Gogh)
15. červenec 1933 - americký letec Wiley Post odstartoval první úspěšný oblet zeměkoule, trvalo mu to 7 dní a 15 hodin
- 1942 - v Buzuluku dokončena organizace 1. čs. samostatného praporu v SSSR
16. červenec 1313 - v Toskánsku se narodil renesanční básník a novelista Giacomo Boccaccio, zakladatel umělecké prózy
- 1773 - v Hudlicích u Berouna se narodil český národní buditel, literární vědec, filolog, spisovatel a publicista Josef Jakub Jungmann, vedoucí osobnost národního obrození
- 1983 - v Praze zemřel operní i symfonický dirigent světového jména – Jaroslav Krombholc (jeho manželkou byla členka ND sopranistka Marie Tauberová)
17. červenec 1992 - poslanci Slovenské národní rady schválili Deklaraci o svrchovanosti Slovenské republiky.
18. červenec 1933 - narodil se ruský básník Jevgenij Jevtušenko – politický aktivista, představitel ruské poesie 60. let. Protestoval proti vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa v r. 1968

19. červenec 1893 - v Gruzii se narodil básník, esejista a dramatik Vladimír Majakovkij
20. červenec 1773 - bulou papeže Klimenta XIV. byl zrušen jezuitský řád (v podstatě však docela nezanikl, v roce 1814 byl obnoven Piem VII.
1923 - narodil se český malíř a scénograf Jan Sedláček
21. červenec 1899 – narodil se spisovatel Ernest Hemingway
1963 - zemřel v Praze legendární hokejový brankář Bohumil Modrý. V letech 47 – 49 byl členem mužstva mistrů světa. Před odjezdem na mistrovství v r. 1950 zatčen a odsouzen na 15 let. R. 1955 propuštěn pro špatný zdravotní stav. Rehabilitace se nedočkal.
1973 - přes mezinárodní protesty zahájila Francie serii jaderných zkoušek v Tichomoří
23. červenec 1503 - narodila se Anna Jagellonská, dcera uherského a českého krále, manželka Ferdinanda I. Habsburského, měla s ním 15 dětí. Měla politický přehled, vzdělání a humanistické smýšlení, pro ni byl postaven letohrádek, který dodnes nese její jméno a je „perlou zaalpské renesance“, zasloužila se o opravu chrámu sv. Víta,
1843 - zemřel v Praze Antonín Mánes – zakladatel české krajinářské školy. Velký vliv měl na své potomky Josefa, Quida a Amalii – také malíře
1882 – Klaus a Mečiar podepsali dohodu o rozbití Československa
24. červenec 1973 - v Říčkách u Rychnova n, Kněžnou zemřel prof. Adolf Hofmeister, právník, spisovatel, dramatik, publicista, výtvarník a cestovatel. Napsal text k dětské opeře „Brundibár“ (hudba Hans Krása), kterou hrály děti v Terezíně. Do r. 1944 měla 55 repriz
26. červenec 1953 - v Santiagu de Cuba útok na kasárna vedený Fidélem Castrem – začátek kubánské revoluce
1963 - USA vypustily první geostacionární satelit Syndrom 2
1963 - Skoplje hlavní město Makedonie zničeno zemětřesením. Památkem zůstala pobořená budova nádraží, kde se hodiny zastavily přesně v 5,17 hodin – první otřes
1983 - Jarmila Kratochvílová vytvořila v Mnichově světový rekord v běhu na 800 m. – 1:53,28 – vydržel 30 let
27. červenec 1953 - ukončena válka v Koreji Panmundžonskou dohodou – příměří, hranicí stanovena 38 rovnoběžka
29. červenec 1793 - v Mošovcích na Slovensku se narodil Jan Kolár – básník, sběratel lidové poesie, estetik, jazykovědec, národní buditel, autor básně „Slávy dcera“. Psal spisovnou češtinou a usiloval o kulturní soužití. Citát: “A vždy, zavoláš-li Slovan, nechť se ti ozve člověk!”
1973 - referendum v Řecku zrušilo monarchii a vyhlásilo republiku
30. červenec 1903 - v Kroměříži prvně vystoupil Pěvecký sbor moravských učitelů
31. červenec 1853 - narodila se Tereza Nováková, spisovatelka – především venkovská próza. Osvětová práce především ve východních Čechách, redaktorka časopisu „Ženský svět“

*„Měli bychom více naslouchat minulosti,
abychom lépe zvládali přítomnost!“*

(autor neznámý)

A teď' předbíhám čas....

Příští dvojčíslo Souzvuků totiž vyjde až 1. září – a o prázdninách se naše žactvo zúčastní sokolských táborů.

A tak není možno zapomenout a nepřipomenout dětem tragické úmrtí zakladatele Sokola dr. Miroslava Tyrše 10 srpna 1884. V táborovém programu je třeba si na to vyhradit vhodný čas!

Údaje z Tyršova života jsou snadno zapamatovatelné a obecně známé, je však potřeba, aby děti pochopily myšlenku, na základě které se Sokol stal tím, čím byl a má být! Aby pochopily, že sice do cvičení chodí především pro zábavu, vybití energie a zlepšení vlastní kondice, ale ve skutečnosti že jde o daleko víc – totiž o společné snahy a společný život celého sokolského společenství, společenství, ve kterém čest, odvaha a vykonaná práce platí daleko víc než peníze, kariéra a prázdná slova!

Na táborech, při pobytu v přírodě, na horách i na vodě jsou lidé – a především děti – daleko vnímavější a schopnější vnímat podněty, které budí jejich fantazii a obdiv a také, možná zpola uvědomělou touhu, vyrovnat se svým vzorům, těm, kteří už něco dokázali a zanechali nám poselství dobra a pravdy, po kterých toužíme a které potřebujeme.

Má-li se nám to však dařit, je třeba začít u sebe, dávat dětem to nejlepší, co je v nás a zažehnout v nich touhu stát se člověkem, který má co říci a který má svou cenu.

Jarina Žitná

Rok sokolské architektury Sokolovna Valašské Meziříčí

Když byla naše jednota v roce 1864 založena, nebylo kde cvičit. Jako první tělocvična sloužila půda hostince paní Kašlíkové, matky jednoho ze zakládajících členů. Prvním nářadím byly kruhy zaražené do stropu. Brzy na to vznikla tzv. Ohrada, prostor mezi domem a stodolou, který byl již vybaven nářadím vyrobeným místními řemeslníky: a to dvěma bradly, konstrukcí s kruhy, žebříkem, kolovadlem, kozou na kůlu a visutou i pevnou hrazdou. Cvičit se zde ale mohlo pouze v létě. V zimě se členové Sokola scházeli v kavárně a cvičili se alespoň ve zpěvu.

Neexistence vlastních prostor činnost jednoty omezovala. Proto byl v roce 1887 založen stavební fond a v roce 1888 zvolen ustanoven stavební odbor. Starosta města a majitel Občanské záložny Dr. Mikyška přislíbil darovat na stavbu sokolovny 2/3 nákladů, 1/3 měla zajistit jednota. Prostředky byly získávány zejména ze vstupného na divadelní představení, přednášky, Šibřinky, akce pro děti apod. a byly ukládány v Občanské záložně. V roce 1903 Občanská záložna zkrachovala, Sokol přišel o všechny své prostředky v ní uložené, Dr. Mikyška se zastřelil a situace vypadala hodně špatně. Obrat nastal v roce 1904, kdy Sokol od správce konkurzní podstaty jako náhradu škody koupil levně hostinec u Kašlíků se všemi nemovitostmi a pozemky. Již v červnu byly místnosti opraveny a nové přistaveny. V roce 1905 byla zavedena elektřina a do sokolovny byl převeden i tělocvik. Po 41 letech od vzniku jednoty se mohla celá tělocvičná kulturní i společenská činnost rozvíjet ve vlastní sokolovně. Nikdo netušil, že to bude pouze na 4 roky. V sobotu 10. července 1909 se konal se večírek na oslavu úspěšných sokolských závodníků. Když se večer začali účastníci rozcházet, uviděli, že sokolovna hoří. Shořelo téměř vše, sál, tělocvična, všechny nové místnosti. Hostinec se podařilo uchránit, z hořící

tělocvičny byl vynesena pouze prapor. Z dokumentů se zachovalo pouze to, co měli členové půjčeno doma. Jednota se ocitla opět na začátku.

Mnohé spolky by se v podobné situaci asi rozpadly. Ne tak Sokol. Již v pondělí 11. července se sešli neúnavní činovníci a ustanovili potřebné odbory: hospodářský, pro vypracování plánu, sběrací, rozpočtový, stavební komisi atd. Z těchto odborů pak byl ustanoven užší výbor, který řídil veškeré obnovovací práce. Neštěstí vyburcovalo všechny členy k usilovné činnosti. 19. září bylo uspořádáno druhé veřejné cvičení, pořádaly se i Šibřinky, Dětský den, Den dorostu, Dětská beseda, divadelní družina hrála nacvičená představení. Výtěžky ze všech akcí byly věnovány na obnovu sokolského domu. Byla uspořádána sbírka, prodej pohlednic, místní řemeslníci poskytovali zdarma materiál i práci. Sokolovna doslova vstávala z popela. Stalo se nemožné - zázrak nad Bečvou. Za necelý rok a půl byla nová sokolovna postavena podle plánů architekta Grubera v secesním stylu, nákladem 127 906 K. Měla novou tělocvičnu, divadelní dvorana s orchestřištěm byla vybavenou na tehdejší dobu špičkovou technikou, včetně propadla na jevišti. Osud sokolovny byl srovnáván s osudem Národního divadla a byla často nazývána zlatou kapličkou nad Bečvou. Stala se centrem společenského dění města, několikrát uvítala T. G. Masaryka, který byl jmenován čestným členem jednoty.

Mračna se začala stahovat v roce 1938. V roce 1939 sehráli ochotníci Čapkovu Matku a potom už přišlo rozpuštění Sokola a přechod do ilegality. V budově zřídili Němci Kuratorium mládeže, z fasády byly otlučeny veškeré sokolské a národní symboly.

Po válce se zdálo, že se vše vrátí do starých kolejí. V roce 1946 byla slavnostně odhalena pamětní deska padlým a umučeným bratrům a sestrám, v roce 1947 začaly přípravy na XI. všesokolský slet. Po únoru 1948 se jednota snažila čelit reorganizacím podle nového systému organizace tělesné výchovy. Ještě v roce 1950 se konalo sokolské veřejné cvičení, a potom už Sokol nesměl být sokolem. Jednota byla přejmenována na Tatran a později jenom na Tělovýchovnou jednotu Valašské Meziříčí. Přesto se v tělocvičně i nadále cvičilo a v sále se dál hrávalo divadlo. V 70 letech prošla budova modernizací, bohužel dosti necitlivou. Odstraněny byly i zbývající secesní prvky, fasáda získala šedivý a krabicový vzhled, zbořen byl hostinec. Koncem 80. let bylo strženo jeviště a sál byl přizpůsoben potřebám oddílu sportovní gymnastiky.

Po obnově Sokola v roce 1990 jsme požádali o navrácení majetku. Restituční spor byl ukončen v roce 1994 a od tohoto roku se snažíme, pokud nám finanční prostředky a síly

stačí, navrátit sokolovnu původnímu účelu. Nejdříve jsme museli opravit zatékající střechy, potom vyměnit rozvody vody, po povodni v r. 1997 zbudovat novou kotelnu, vyměnit topení a podlahu v tělocvičně, znovu postavit pódium jeviště, pořídit nejnutenější zvukovou a světelnou techniku. Vybuďovali jsme nové loutkové divadlo, posilovnu, částečně i atletický sektor na venkovním cvičišti, průběžně pořizujeme náradí a náčiní, a dětské dobrodružné hřiště. Pokračuje tradice veřejných cvičení, akademií a Šibřinek (těch ale pouze pro děti), a vznikají tradice nové.

Z venku působí sokolovna poněkud omšele, a také uvnitř máme místa, která vyžadují opravu nebo přímo rekonstrukci. A druhý zázrak nad Bečvou se hned tak konat asi nebude. Trochu jsme si ji pomalovali, a snažíme, abychom měli kvalitně proškolené cvičitele, dobré vybavení pro činnosti v tělocvičně i v přírodě, aby členové Sokola i veřejnost zde nalézali kvalitní příležitost pro své sportovní i kulturní aktivity a společná setkávání.

Jana Rosáková, Sokol Valašské Meziříčí

Do diskuse

SokolGym

Nazdar sestry,

krásná slova poděkování od vedoucí skladby za vystoupení v TD mne “vyburcovala”. Slova “že nám dělá dobře být pohromadě” jsou vystižena naprosto přesně (není pro mne jednoduché jezdit do Říčan na nácivky), a je to právě ta sounáležitost v Sokole, která se v sobotu představila na SokolGymu v TD u všech cvičících. Jen mne mrzí, že propagace večerního představení byla nulová (nikde nevisely plakátky ani pozvánky), neboť večerní vystoupení všech byla přenádherná a kromě VIP hostů byla tribuna zaplněna převážně účinkujícími.

Zdena Zvěřinová, Sokol Říčany a Radošovice

Přeposílám, a dodávám, že poděkování mělo přijít zejména z náčelnictva ČOS VŠEM cvičencům VŠECH skladeb i účastníkům doprovodného programu včetně organizátorů. Za župu Barákovu jsem poděkování do jednot napsala a poslala, za župu J.Podlipného by to měla asi spíše udělat Dáša Fischerová jako náčelnice. Poděkování je povzbuzením do další sokolské práce a té obzvláště v letošním roce není

málo. Že se akce v Tyršově domě podařila tak, jak se vůbec podařila, je zásluhou především obětavých lidiček.

Lenka Brandová, tajemnice župy Barákovy

„Máte slovo“ s Michaelou Jílkovou

Lidi, nevím, zda jste viděli ten pořad paní M. Jílkové na ČT 1?

Já jsem si říkala: proč tam není někdo z ČOS, spolku se 160 000 spíše mladými než starými členy? Vždyť Sokol víc než který jiný spolek tím splňuje kritéria pro přerozdělování peněz do sportu! Sokol, který nejběžnějším způsobem dává dětem v jednotách základ pro další zdravé sportování na rozdíl od vrcholově vedeného tréninku malých hokejistů, fotbalistů apod.!

Takový zástupce České obce sokolské mně v tom pořadu chyběl!!!! Proč tam mohla neohroženě vystoupit zástupkyně **daleko menší** ČASPV (Česká asociace sport pro všechny), která jednoduše, ale výstižně řekla svůj názor! Prohlásila, že peníze nemají, že se myslí jen na vrcholový sport, na svazy a velké celky!!!

A přestože se mělo hovořit hlavně o financování hokeje – jak jinak, tak v plénu byly i hlasy, které nesměle hovořily o tom, že na menší spolky a kluby se jaksi nedostává, peníze k nim nedoputují nebo jsou osekáné, chybí koncepce financování apod. Vždycky byli tito hovořící nějak rychle umlčeni.... A to tam u stolku jako jeden z hlavních aktérů byl hned vedle ministra Chládky i pan Kejval z ČOV, ke kterému se Sokol přimyká! Ale ani jedinkrát neřekl nic o mnohačlenném Sokolu. Zřejmě mu za to sokolové v tu chvíli nestáli!! Asi ví proč! Akorát to nevíme my dole!

Jarka Tůmová, Sokol Říčany a Radošovice

Ještě k pořadu o financování sportu

Přiznám se, že jsem při sledování pořadu měla vztek a byla jsem šokována. Pochopila jsem, že většině účinkujících šlo skutečně o sport jenom jako o obchod, kde se točí velké peníze. Z duše mi ovšem mluvil bývalý reprezentant a pozdější trenér Luděk Bukač, ten jediný byl na úrovni a věděl o čem mluví. Místo skloňování slova „peníze“ mluvil o členské základně, která neposkytuje dostatečný prostor pro výběr talentovaných a vůbec o nedostatcích práce s běžnou mládeží.

Bohužel, jako bývá u těchto pořadů zvykem, diskuze o jednom vybraném problému zabraňovala podívat se na celý program práce s mládeží z gruntu. Kromě zástupkyně ASPV Jitky Rosenbaumové a několika poznámek běžících dole pod čarou, se nikdo o klíčovém problému vůbec ani nezmínil. Co nám bude platná hrstka vynikajících sportovců, rekordmanů, když nejširší vrstvy naší mládeže, těch průměrně nadaných, kteří by měli cvičit a sportovat pro své vlastní zdraví, kondici a zábavu zůstávají v pozadí zájmu těch, kteří stojí v čele sportovního prostředí – a, řekněme si to otevřeně, vůbec je nezajímá? Tělocvik a sport přece nejsou pouze zábavou a povyražením těch, kteří na to mají – je to otázka zdraví národa a jeho akceschopnosti. Rozumný člověk jistě chápe, že na tom závisí i další otázky, které musí řešit moderní stát - jako např. financování

zdravotnictví, prevence kriminality mladých lidí a vytváření kladných vztahů mezi lidmi vůbec.

Ze sportu, tak, jak je chápán, protěžován a financován, se staly gladiátorské hry, státy se předstihují v kvalitním zajišťování svých reprezentací, činitelé sportovních organizací se v zájmu svého úspěchu neštítí podvodů, podplácení – dokonce často ani dopingu. Rozhodující je okamžitý stav, jak budeme pokračovat v budoucnosti – to nezajímá nikoho.

Jenže výchova nejen mládeže, ale i občana – to je dlouhodobý proces a alespoň minimální investice také potřebuje. Tím spíš, že u „sportu pro radost“ chybí platící diváci.

Myslím, že podobně jako já uvažuje většina lidí u nás – jenže mnozí nechápou, že bez rozumného hospodaření s velkými finančními prostředky, nemůžeme hospodařit ani s těmi malými, které potřebujeme abychom hájili práva dětí na jejich fyzický i duševní rozvoj, ale také pomohli zabezpečit životní úroveň všeho obyvatelstva.

Je velká škoda, že nikdo z ČOS se pořadu nezúčastnil. Nevěděli jsme o něm, nebyli jsme pozváni, neměli jsme čas a chuť nést svou kůži na trh??

A co kdybychom se podobný pořad s problematikou sportu pro všechny snažili vyvolat sami?

Jarina Žitná

Není nad originalitu

SABENA - belgickérolinky

Sentido Hotels&Resorts

Thetialage)

SteersmanEnterprises

Sunwest

5xlogospolečnostiSkypark

Zprávy z jednot a žup

130 let Sokola v České Třebové

„Věčný ruch, věčná nespokojenost“

Sobotní ráno 16. května 2015 uvítalo účastníky sokolských oslav jasnou slunečnou oblohou. V areálu sokolovny se začali sokolové chystat na odpolední program. V pěti hromadných skladbách cvičila celkem stovka cvičenců ze tří žup –Pippichovy, Krále Jiřího a Jana Podlipného. Dopolodní zkoušky proběhly v pohodě a všichni se těšili na hlavní vystoupení.

Program začal průvodem městem za doprovodu dechové hudby Řetůvanka a mažorettek ze Sokola Chrudim. Následovalo znovuodhalení pamětní desky padlým sokolům v letech 1938 - 1945 za účasti hejtmána Pardubického kraje Judr. Martina Netolického a Ing. Jindřicha Kalouse, starosty Východočeské župy Pippichovy. Po úvodním proslovu starostky T.J. Sokol Česká Třebová Růženy Dobroucké, vystoupili také oba hosté se svými příspěvky.

Program hromadných vystoupení byl zahájen nástupem všech cvičenců a praporečnicků. Při uvítání starostka českotřebovského Sokola poděkovala všem hostům a cvičencům za účast a přízeň.

Byly předvedeny tři skladby z XV. všesokolského sletu. „Jen pro ten dnešní“ pro seniory s vedoucí Zorou Janebovou, „Česká suita“ pro ženy a „Chlapáci III.“ pro muže s vedoucím Vlastimilem Pilařem. Rodiče a děti z Pardubic přivezli skladbičku na píseň Petra Skoumala „Malý bobr“ z autorské dílny jejich vedoucí Boženy Klimplové. Na závěr předvedly ženy z Prahy a České Třebové (cvičitelky Hana Vildová a Lenka Strouhalová) novou skladbu Jariny Žitné s názvem „Koncert“, určenou pro červnové sokolské slavnosti v Brně a Plzni. A ta u nás měla podle ohlasů diváků sice malou, ale o to úspěšnější předpremiéru.

Zahájení a závěr patřil vystoupení chrudimských mažorettek pod vedením Niny Novákové

Celým programem nás doprovázela dechová hudba Řetůvanka s kapelníkem Jiřím Zemanem.

Oslava výročí založení Sokola V České Třebové byla vydařená. Poděkování patří všem zúčastněným, ale především starostce Růženě Dobroucké, na které ležela celá tíha odpovědnosti za přípravu.

Lenka Strouhalová, náčelnice T.J. Sokol Česká Třebová

Sokol tehdy – Sokol dnes

Sokolská župa Barákova pořádá při příležitosti 25. výročí obnovení Sokola výstavu, která se snaží porovnávat život v Sokole v minulosti a současnosti.

Výstava se koná v libeňské sokolovně (Zenklova ulice) od 3. do 7. června t.r. ve Filipově sále, druhé patro.

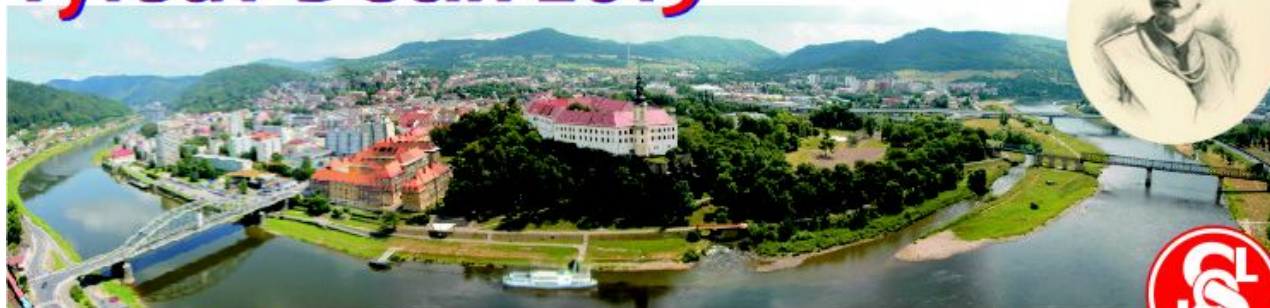
Otevřeno ve všední den od 15. do 18. hodin, o víkendu od 10. do 13. hodin.

Slavnostní vernisáž se koná ve středu 3. června v 15, 30 hod.

Sokolové i nesokolové jsou srdečně zváni!

Župa Barákova

Tyršův Děčín 2015

Pozvánka 12.-13. 9. 2015
na přátelské, sportovní a společenské setkání,
k výročí narození děčínského rodáka, Dr. Miroslava Tyrše

Bližší informace jsou uvedeny v dokumentech (PDF a DOC) na Skydrive,
přihlášení: sokol-zupa45@outlook.com - heslo: Sokol-45, složka "Documents",
nebo e-mail: d.toncarova@rehkat.cz

Jan Hus v Betlémské kapli - 600 let

**Konference v sobotu 13. června 2015, 9 – 17 hodin v Betlémské kapli,
společenský večer.**

Moderuje Lenka Procházková.

Příspěvky a referáty přednesou Lenka Procházková, Martin Šandera, Pavel Karbol,
Marie Neudorflová, Miloslav Ransdorf a Karel Kosík.

Vybrané texty Evy Kantůrkové a Jana Husa čte Eva Novotná a Jaroslav Someš.

Pozvánka pro všechny, kterým nejsou cizí myšlenky, které formovaly náš stát i život
v něm!

„A ty si fakt myslíš, že to někdo čte?“

Zarážející otázka cvičitelky z naší jednoty. Sokolské souzvuky jsou pravidelně posílány
na adresy v USA, Kanadě, Australii, Francii, Rakousku, Německu a Slovensku.

Tahle odezva však přišla naprosto nečekaně! Dopis, který zveřejňuji, mi přeposlal
sekretář Světového svazu sokolstva br. Dostál. Cituji:

„Zdravím z Uralu. Přednáším zde na universitě UrFU český jazyk nedaleko gymnázia,
kde učil Matěj Němec před sto lety ruské studenty tělocvik dle unikátní metodiky
českého Sokola. Vedle činnosti pedagogické se též zabývám kulturně-osvětovými

programy, například organizujeme společně s Oblastní knihovnou otevřený festival setkání s živou českou kulturou ČESKÁ BESEDA. Letos nás opět podpořil GK ČR v Jekatěrinburgu a budeme vydávat nový sborník ČESKÁ BESEDA (2015). Vedle témat Češi na Uralu, slavná výročí (70 let osvobození ČSR, 600 let Mistra Jana Husa apod.) bychom také chtěli připomenout význam sokolského hnutí, jehož členové se mimo jiné významnou měrou podíleli na úspěšném vystoupení československých legií v průběhu Občanské války v Rusku (viz například zmiňovaný Matěj Němec).

Chtěl bych se Vás zeptat, zdali bychom mohli přetisknout Váš text ze sborníku "Sokolské souzvuky III/ 2011" v aktuálně připravovaném sborníku ČESKÁ BESEDA (2015) . V přílohách připojuji fragment předchozího sborníku, který jsme vydali v roce 2013.

Protože se jednalo o můj článek, svolení jsem, samozřejmě, ráda dala.
Cituji ještě důležité věty z odpovědi.

Končí mi v těchto dnech semestr, tak jsem poněkud zasypán seminárkami, zápočty (ty dnes už sám uděluju) i s tím spojenou administrativou. Příští týden také plánujeme s GK ČR v Jekatěrinburgu další ČESKOU BESEDU, tentokrát slavnostní, protože si budeme připomínat rozličná kulatá výročí. Sejdeme se 31. května 2015 už ve 14 hodin u památníku čs. legií, potom budeme v 16 hodin pokračovat v místní Oblastní knihovně Bjelinského. Představíme nový sborník ČESKÁ BESEDA (2015). Bude i nevelký banket.

S pozdravem „Nazdar!“ (u nás na Uralu to znají od čs, legionářů!)

Radan Kapucián
lektorát českého jazyka DZS při UrFU, Jekatěrinburg , RF

Loučení, které bolí...

Loučení s dobrým člověkem, se sokolkou tělem i duší, s upřímnou sestrou nás všech.

Věra Šašková

Členka, dlouholetá a později čestná náčelnice Sokola Kladno, nositelka zlaté medaile ČOS, žena, která stála se svou jednotou skoro 80 let, byla jednou z iniciátorů jejího obnovení a věnovala jí své schopnosti a práci, celý svůj život.

Zemřela 18. května 2015 v pozhnaném věku nedožitých devadesáti let – kladenská jednota – a my všichni – jsme v ní ztratili člověka, jakých je málo. Svou vytrvalostí, poctivostí a elánem předčila podstatně mladší členy jednoty, kteří v ní nacházeli svůj vzor.

Měla jsem ji ráda – měly jsme ji rády – a vážily si jí. Prožila velký a nelehký život a její památka zůstane navždy v našich srdcích. Máme však jednu jistotu – určitě se jednou zase sejdeme někde na značkách nebeského stadionu.

A tak ještě jednou „Nazdar, Věro!“

Jarina Žitná

36. ročník tradičního pochodu „Krajem Karoliny Světlé v Českém Dubě“

Termín pochodu: 16. května 2015.

Pořadatel: turistický oddíl Sokola Český Dub.

Trasy: 50 km (5 účastníků, 250 km), 30 km (38 úč., 1140 km), 23 km (30 úč., 690 km),
18 km (113 úč., 2 034 km), 14 km (117 úč., 1 638 km), 13 km (264 úč., 3 432 km),
8 km (432 úč., 3 456 km)

Celkem 999 účastníků (což není vtip, ale skutečný fakt!) zdolalo 12 640 km.

Slunečné počasí s teplotou přes 20 stupňů a krásná krajina Podještědí vylákaly rekordní počet účastníků, kteří společně našlapali vzdálenost odpovídající 5,5 násobku délky státní hranice České republiky.

Turistiku zpříjemnilo tradiční opékání buřtů, hudba Royal Band a velké překvapení – biatlonová střelnice s Ondrou Rybářem.

Nejmladším účastníkem se stal Matěj Pražák, kterému v den pochodu bylo 30 dnů.

Nejstaršími účastníky byli Milan Krebs a Marie Dvorská (oba ročník 1934).

Z největší dálky přijeli Anna Katrňáková z Uherského Hradiště a Jaroslav Klimeš z Enserwitzdorfu (Rakousko)

Libor Škoda, Sokol Český Dub

Závěrečné slovo

Léto budiž pochváleno

Pokud jste dočetli až do konce, máte moji úctu. A pokud začnete o některých myšlenkách znovu uvažovat, přehodnocovat je a vyvozovat z nich důsledky, splnila moje práce s různorodým materiálem Souzvuků svůj účel!

Jako člověk jsem celý život milovala led a sníh, zasněžené pláně, snila jsem o cestování do polárních krajů, ale nikdy ne do tropů – ale stejně si začátkem července a školních prázdnin vždy znovu říkám s Fráňou Šrámkem: „***Léto budiž pochváleno!***“

Léto je symbolem volnosti, tepla, radosti z krásy, kterou máme čas pozorovat kolem sebe, léto je čas určený k odpočinku i přemýšlení, symbolem sbírání fyzických i duševních sil k tomu, co na nás na podzim a příštím roce čeká.

A tak, až se vrátíme z Plzně, hod'me za hlavu normální starosti a užijeme si relativního klidu, dovolených, cestování, prázdninových táborů a puťáků. Až se začátkem září znovu otevrou dokořán dveře našich sokoloven a tělocvičen, vítáme s úsměvem a radostí všechny, kteří do nich přijdou a naučme je i sebe spojovat své síly tak, aby nám bylo společně dobře!

Nashledanou na stránkách Souzvuků začátkem září

a v letních měsících všechno dobré všem!

Jarina Žitná